

A. Gr. b.

102

The image shows the front cover of an old book. The cover is decorated with a traditional marbled paper pattern, often called a 'stone' or 'shell' pattern. This pattern consists of large, irregular, dark brown or black spots and swirls set against a lighter tan or yellowish background, with thin veins of a dark green color weaving through the design. The overall effect is a complex, organic texture. In the top-left corner, there is a small, rectangular, off-white paper label with a thin black border. On this label, the text 'A. Gr. b.' is printed in a small, black, serif font, and below it, the number '102' is written in a larger, bold, black, serif font. The edges of the book cover show some signs of wear and age, with the marbled paper slightly frayed at the corners and along the spine edge on the left.

A. gr. b. 102

(Aeschines)
Tydeman

30338
gale
ball

DISSERTATIO LITERARIA
INAUGURALIS,
DE
AESCHINIS ORATIONE
IN TIMARCHUM.

DISSERTATIO LITERARIA
INAUGURALIS,

D E

AESCHINIS ORATIONE
IN TIMARCHUM.

PETRIUS HENRICUS TILGNER,
CENSIT.

EDITIONE TERTIA, 1864.
APUD E. W. BARNARD, LIBRARIUM,
MAGNOLIA.

DISSERTATIO LITTERARIA
IN APOCALYPTICIS

DE

ALPHABETI ORATIONIS
IN TIMOTHEO.

DISSERTATIO LITERARIA
INAUGURALIS,

DE

AESCHINIS ORATIONE
IN TIMARCHUM,

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

EX AUCTORITATE RECTORIS MAGNIFICI

CORNELII EKAMA.

A. L. M. PHILOS. DOCT.

MATHESEOS ET ASTRONOMIAE PROFESSORIS ORDINARIJ,

NEC NON

AMPLISSIMI SENATUS ACADEMICI CONSENSU,

ET

NOBILISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHIAE THEORETICAE

ET LITERARUM HUMANIORUM DECRETO,

PRO GRADU DOCTORATUS,

SUMMISQUE IN PHILOSOPHIA THEORETICA ET LITERIS

HUMANIORIBUS HONORIBUS AC PRIVILEGIIS,

IN ACADEMIA LUGDUNO-BATAVA,

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS,

PUBLICO AC SOLENNI EXAMINI SUBMITTIT

PETRUS HERMANNUS TYDEMAN,

CAMPIS — SALIUS.

Ad diem VIII. Novembris MDCCCXXII. Hora X — XI.

IN AUDITORIO MAJORI.

LUGDUNI BATAVORUM,
APUD H. W. HAZENBERG, JUNIOREM,
MDCCCXXII.

DISSERTATIO LITTELLA

IN AUCURIA

DE

ASSCHINIS ORATIONE

MONACHUM

BIBLIOTHECA

REGIA

MONACHENSIS

ANNUM NUMER

DE MONACHENSIS REGIA BIBLIOTHECA

CORNELII EKAM

A. L. M. PHIL. DOCT.

MATHESIS ET ASTRONOMIAE PROFESSORIS ORDINARI

REC. NON

AMPLISSIMI SENATUS ACADEMICI CONSILII

DE ASTRONOMIA

PHILOSOPHIAE THEORETICAE

ET LITTERARUM HUMANIORUM DOCTOR

PRO GRADU DOCTORATUS

SCRIPTORUM IN PHILOSOPHIA THEORETICA ET LITTERIS

HUMANIORUM DOCTORUM AC PRIVILEGIIS

IN ACADEMIA LUDWIGO - BATAVA

RECEPIT ET LEGITIME CONSEQUENDIS

PUBLICO AC SOLEMNI EXAMINI SUBMITTIT

PETRUS HERMANNUS TYDEMA

CAMERIS - SALUTIS

AD AERA VII. NOVEMB. MDCCCXII. HOR. X - XI.

IN AUDITORIO MAIORI

LUDWIGO BATAVICO

ALDO W. HANSEN, JUNIOR

MDCCCXII.

VIRO AMPLISSIMO, CLARISSIMO,
MEINARDO TYDEMAN,

J. U. D. EQUI TI ORDINIS LEONIS BELGICI, GRA-
PHIARIO OLIM ORDINUM TRANS-ISALANIAE, PRO-
FESSORI ANTEA HARDERVICENO, DEINDE TRA-
JECTINO AD RHENUM, CUM MAXIME PRO-
FESSORI PHILOS. THEOR. ET LIT. HUM.
IN ACADEMIA LIIDENSI EMERITO: SO-
CIO INSTITUTI REGII ARTIUM ET
SCIENTIARUM CLASSIS TERTIAE,
ACADEMIAE BRUXELLENSIS PLU-
RIUMQUE ALIARUM SOCIETA-
TUM LITERARIARUM.
PROMOTORI EXOPTATISSIMO.
PATRI, AD ROGUM USQUE, ET
ULTRA, COLENDO.

VIRO CLARISSIMO,
HENRICO GUILIELMO TYDEMAN,

J. U. D. ANTECESSORI IN ACADEMIA LEIDENSI,
SOCIO INSTITUTI REGII ARTIUM ET SCIEN-
TIARUM CLASSIS SECUNDAE, ACADEMIAE
BRUXELLENSIS PLURIUMQUE ALIARUM
SOCIETATUM LITERARIARUM.

VIRO PLURIMUM VENERANDO,
BERNARDO FREDER. TYDEMAN,

THEOL. DOCT. HONORIS CAUSA HODIE CREANDO,
VERBI DIVINI MINISTRO DORDRACENO, SOCIO
SOCIETATIS ZELANDICAE, ET LEIDENSIS.

VIRO

VIRO SPECTATISSIMO,
ZACH. HENR. THEOD. TYDEMAN,

INCOLAE COLONIAE DEMERARIENSIS.

JUVENI FLORENTISSIMO,
FRANC. CORN. CONST. TYDEMAN,

MOX CREANDO J. U. DOCTORI,

FRATRIBUS QUATUOR DILECTISSIMIS,

DUOBUS POSTERIORIBUS PARANYM-
PHIS DILIGENTISSIMIS,

ET

HERNICO CUNILINO TYDEMAN,

J. U. D. ANTECESSORI IN ACADEMIA LEIPSI.

SEPTIMO EXSTITUTI BRON. ARTIUM ET SCILICET

ACADEMIAE

PROFESSORIS PERPETUUMQUE ACADEMIAE

PROFESSORIS

P. H. TYDEMAN.

VIRI PYRUMUM VENERANDO,

BERNARDO FREDER. TYDEMAN,

THEOD. THEO. HONORIS CAUSA HODIE CEBANDO,

VERBI DIVINI MINISTRO VORDRAGENO, SOCIO

SOCIETATIS XELANDICAE, ET LEIPSIENSIS.

VIRO

L. S.

*P*rodit hoc quaecumque studiorum meorum Specimen, magis ut mori majorum lege comprobato satisfiat, quam ut ipse mihi laudem quaeram. Nam quo minus nunc jam in lucem opusculum mitterem, graves poterant rationes suadere, cum tenuitatis meae conscientia, quippe nondum satis a doctrina parati, tum rei, quam explicandam sumseram, dignitas. Vicit autem et illius necessitatis cogitatio, et, ut vere dicam, metus etiam ne idem mihi, quod aliis, accideret, qui, postquam semel vitae munerisque gerendi negotiis impliciti, praeterea etiam a subsidiis literariis remoti, aut ipsum scribendi consilium deponere coguntur, aut coepta perficere non facile possunt. Elegeram autem, auctore Bakio V. C. argumentum Dissertationi Academicae conscribendae, Aeschinis Oratoris vitam: non quidem

ea spe fore ut, quod Taylorus promiserat, nec tamen publice praestiterat, mea opella supplerem aliqua ex parte: nam tanta sunt egregii viri in veteres oratores merita, ut plerique, multoque magis ii, qui vix hoc stadium ingressi sunt, non sine arrogantiae crimine cum tali viro conferre se possint. Quid? quod ab ipso Ruhnkenio idem sit de industria praetermissum, spe nimirum fore ut Taylори lucubrationes in lucem emitterentur. Et palmariae illius Historiae Criticae Oratorum Graecorum tot tantaeque laudes sunt, ut, quod in alio argumento dixit Cicero (Off. III. 2.) affirmare non dubitem, quae Ruhnkenius praetermisit, propter eorum, quae perfecit, praestantiam, neminem esse persecuturum. Sed aggrediebar tamen opus, magis ut ipse discerem, quam ut alios docendos esse existimarem. Mox autem, cognitis egregiis, quae mihi ad imitandum proponebantur, exemplis, Vita Lysiae, et vita Antiphontis, quarum utraque principes illos scriptores nacta erat, illa Taylorum, haec Ruhnkenium, lectis praeterea Aeschinis ac Demosthenis orationibus,

tan-

tantis mihi totque difficultatibus impedita res visa est, quae nisi doctrinam et ingenium magis exercitatum, diuturniorem certe studiorum intentionem requireret, quam quantam ex rebus meis huic operi tribuere poteram. Itaque facile Cl. Assenii obsemptravi consiliis, ut unam tantum ex Aeschinis orationibus accuratius tractarem. Quod consilium non tantum probavit Bakius V. C., sed et orationem Contra Timarchum commendavit, in qua explicanda vires periclitarer.

Jam totum opusculum ita institui, ut primo Capite de ipso argumento orationis, quaeque eo ex historia referri oporteret, disputarem; altero constitutionem ipsius litis, et orationis Aeschineae explicarem: in utroque animadverterem si quid dignum esset e genere historico, antiquario, aut grammatico; quamquam in hac postrema parte, ut tironem decet, parcum ac modestum me praestare, quam rudia et incondita effutire malui. Nam in hanc etiam partem valet illud Longini, πολλῆς ἐστὶ πείρας τελευταίου ἐπιγένημα.

X

Restat ut iis gratum publice profitear animum, quorum auctoritati et praeceptis qualescunque in his bonarum Literarum studiis progressus feci, prorsus me debere sentio. In quorum numero princeps mihi occurrit Parens optimus, idemque Promotor aestumatissimus; cujus dilectissimi viri non tantum praeceptis a puero eruditus, sed egregio exemplo commotus haec studia ingressus sum, itaque diligere coepi, ut paternas laudes perpetuo ob oculos haberem; quae laudes adeo multae magnaeque sunt, tot ac tanta sunt amantissimi Parentis cum in me, tum alios merita, ut ea praedicare nunquam satis possim, meque ita adstrictum teneant, sicut filium decet erga eum parentem, cui, secundum Deum, bene vivendi et rationem et facultatem omnem se debere agnoscat.

Tu, dein mihi compellendus es, Clarissime Baki. Tui et Doctissimi Bossii institutione, ab eo jam inde tempore, cujus magna, si non maxima in juvenum animos vis esse solet, frui mihi licuit, cum in Scholis Inferioribus versabar, in qua disciplina

Literarum amor et excitatur optime et fovetur. Dein autem Tu in primis, V. C., operam mihi navare potuisti, nec potuisti tantum, fecisti etiam. Quam singulari cura me ad haec utilissima studia adhortatus es, quanta benevolentia meorum studiorum cursum rexisti, privatis etiam Scholis, quantum in Te fuit, humanissime, me semper excepisti, in omnibus adjutor et Dux fuisti: tum maxime ultimo vitae Academicæ spatio ostendisti, meam salutem Tibi cordi esse, et multis aliis, et cura, quam suscipere non recusasti, ut hicce libellus melius et nitidius Lectorum oculis subjiciatur. Propter quæ gratum animum factis probandi occasio, ut mihi aliquando eveniat, ex animo opto et spero. Tu, ad extremam usque aetatem vegetus incolumisque verseris, ad aliorum salutem et Literarum emolumentum, ut stet maneatque sua huic Academiae gloria et honos.

Vos denique alloquor, quorum vita adhuc gaudeamus (tres enim jam Praeceptores mihi eripuit dira mors, Wyttenbachium, Borgerum, Tollium) Vi-

ri Praestantissimi, Wyperssi, Siegenbeek, Hamaker, Reuensi, Tydeman frater, Asseni, Speyert van der Eyk, Ekama, Geldere, Heusdi, quorum in diversis disciplinae generibus opem et privatam institutionem experiri mihi licuit. Vobis etiam persuasissimum esto de grato discipuli animo. Vos, reliquique omnes Nobilissimi Ordinis Vestri, Viri Clarissimi, vitam feliciter et utiliter agite, mihi que favere pergite.

**EXPOSITIO LITIS QUAM TIMARCHO
MOVIT AESCHINES.**

S. 1.

Exordium.

Ille Orator, cujus orationem Cicero dignam judi-
cavit, quae Latine reddita, regula esset iis, qui
Attice vellent dicere, quique ab eodem, intelli-
gentissimo iudice, vocatur eloquentissimus, sum-
mus, Demostheni proximus, merito admirationem
nostram movet (1). Qualis autem fuerit Aeschi-
nes

(1) Orationem nempe de Corona sive contra Ctesiphontem.
Vid. Cicero de Opt. Gen. Orat. quae est praefatio, quam Ae-

nes, vel ex hoc maxime intelligi mihi videtur, quod ausus est certamen inire cum Demosthene; cuius iudicii tanta fuit expectatio, tanta utriusque Oratoris fama, ut concursus, audiendi causa, ex tota Graecia fierent maximi (2). Quo magis laetamur tres illas Orationes, contra Timarchum, De Falsa Legatione, et Contra Ctesiphontem, Gratiarum nominibus insignitas (3), ad nostram pervenisse aetatem, velut perfectissimae eloquentiae documenta. Sunt autem haec ita inter se junctae, argumen-

schinis et Demosthenis orationibus, a se in Latinum sermonem conversis praemisit. Caeterum in Aeschinis oratoris laudibus multus est Cicero, in Bruto, c. 9. Orat. c. 9. de Orat. l. III. c. 7. de Fin. l. V. c. 2. Tusc. Quaest. l. III. c. 26. De nomine Aeschinis jam animadvertendum mediam syllabam non esse brevem, sed longam; ut videre est in Epigr. Anthol. Gr. T. III. p. 4.

Καροπίδης δ' ἡστράπτει, νόημονος ἄνθεα πειθοῦς
Ἀισχίνης· λασίης δὲ συνείρου κῦκλα παρείης. —

Sunt Hexametri, ab Hugone Grotio sic Hexametris Latinis versi;

Atticus eloquio multum florente coruscat
Aeschines: velutique foro certaret in ipso.

Icon ejus petatur a Gronov. in Thes. Ant. Gr. T. II. Tab. 94. Secundum Ulpianum parva fuit statura Aeschinis, vid. Reiskii Appar. ad Dem. T. I. p. 492. cuius editionem et porro citabo.

(2) Brut. c. 84.

(3) Novem ejus Epistolae Musae vocabantur, vid. qui ex Vossio de Hist. Gr. citantur ad Gell. Praef. in Noct. Att. p. 4. not. 13.

menti necessitudine, ut a se invicem disjungi vix possint, et cum duabus Demosthenis adversariis Orationibus, De Falsa Legatione et Pro Ctesiphonte, totum quasi quoddam corpus efficiant, illorum temporum, quorum pars magna fuerunt ipsi, historiam vel continentes vel supplentes. Nec publicae tantum res, sed et privatae ipsorum Orationum, ex hoc uno fonte maxime cognoscuntur: quamquam, si qua res alia, hoc certe acumine iudicii indiget, ne, quaecumque partium studio effundere solent, continuo pro veris et exploratis habeamus, sed ex iis quae uterque vel speciose exornaverit, vel male dixerit, verum expiscemur (4).

Nec tantum inventione et dispositione, sed et elocutione excelluit Aeschines. Quod enim secundum Demosthenem, primas tenet in Eloquentia, ὑπόκρισις, non fuisset in eo qui ὑποκριτής fuit? Et voce clara, quantopere valuerit, vel ex ejus adversario,

(4) Multa ex his orationibus de vita Aeschinis habent Suidas, Anonymi et Apollonii prooemia, T. III. Reiskii. Philostratus de Vita Sophist. l. I. N. 18. p. 506. Comparatio Dem. et Aesch. in Libanii operibus T. I. p. 131. Pseudo-Plutarchus. Vatro in Mem. de l'Acad. des Inscr. T. XIV. p. 84. De Aeschine nil dixit Ruhnk. in Hist. Crit. Orat. Gr. p. 69. quia sperabat, fore ut ejus historia, a Taylora promissa, post ejus fata in lucem proferretur. Vid. Appar. in Dem. T. I. p. 473. et ejusdem Taylori Proleg. p. 26. ante edit. Harlesii Dem. de Corona.

rio, Demosthene, apparet (5). Sed vere iudicat Wyttenbachius (6), „ magna fuit ars, „ magnum ingenium, in Aeschine ac Sulpicio (7): „ habebat a natura uterque vocem sonoram et „ splendidam, actionem quoque Oratoriam, gestum et motum totius corporis, qualis in nemine umquam fuerat Oratorum. Sed illa philosophiae iis deerat vis, quae rerum divinarum humanarumque cognitione, animum ad veram altitudinem extollit.” Quam philosophiae laudem Aeschini negat et Reiskius (8), *subpinguiorem philosophum* vocans: reprehendens et duos in Oratione contra Ctesiphontem locos (9).

§. 2.

Brevis Historia illorum temporum.

Sicut autem tota haec accusatio in Timarchum, suscepta erat ad discrimen vitandum alterius iudici-

(5) Vid. Tayl. ab eoque cit. T. I. Appar. in Dem. p. 435.

(6) In Orat. de Philosophia Laudat. Artium Procreatrice et Par. p. 149. Opusc. Vol. I.

(7) Hic fuit P. Sulpicius Rufus, de quo Cic. Br. c. 55.

(8) p. 522. et 533.

(9) Alterum ut brevitatem obscuratum p. 581. in altero acumen quaesitum p. 609.

dicii de Falsa Legatione, intelligitur pleraque etiam hic ad temporum historiam referri, quam paucis verbis repetamus. Olymp. CV. anno 2. ad regnum pervenerat Philippus, cujus res, maximis turbis agitatae, cum finitimis barbaricis bellis compositis, tum victis Atheniensibus ad Methonem, restituit; eamque pacem cum his fecit, ut iis Amphipolin redderet, urbem sociam et potentem. Neque tamen ea pax aut fida aut diuturna fuit: quippe et Philippus Atheniensium potentiam in primis sibi impedimento fore videbat, quominus, quod agitabat consilium, Graeciae aliquando sibi principatum affectaret, et Athenienses, auctore Demosthene, Philippum infestissimum et suae et reliquae Graeciae libertati hostem esse existimabant. Itaque dum bello sociali Athenienses detinentur, quod contra Byzantios, Rhodios, Coos et Chios gestum est, Philippus varias praetexens causas, eas civitates oppugnare coepit, quas in Macedoniae finibus socias habebant Athenienses; primumque Amphipolin recipit, tum Pydnam et Potidaeam, quarum illam Olynthiis concedit, sperans fore ut hanc etiam potentissimam civitatem paullatim ab Atheniensium societate abalienaret, Olymp. CV. anno 4. Duobus annis post, Bellum Sacrum suscipitur contra Phocenses, a Thebanis, eorumque sociis: quod magna contentione geritur,

Lacedaemoniis quippe et Atheniensibus sacrilegorum partes tuentibus. Atque hujus belli occasione, dum Thessalis contra Phocenses opem ferre constituerat Philippus, in ipsam Graeciam penetrare conatur, sed Thermopylis eum excludunt Athenienses (1). Tandem Olynthus per prodicionem a Philippo capitur, Olymp. CVIII. anno 1. (2); cumque Athenienses etiam Euboea pulsi essent (3), legatos ad Philippum mittunt de pace decem, in quibus fuerunt Aeschines et Demosthenes (4): qui postquam rediissent domum et magnifica promissa regis Aeschines ad populum renuntiasset, secunda legatio mittitur ἐπὶ τοῖς ὅρκους, ad iurandum, quo pax confirmanda erat, accipiendum.

(1) Missa nempe ab Atheniensibus classe impeditur. Diod. Sic. lib. XVI. c. 32. Demosth. de F. Leg. Tom. I. pag. 367. de Cor. pag. 236.

(2) Euthycrate et Lasthene Olynthiis proditoribus. Diod. Sic. lib. cit. cap. 53.

(3) Aesch. de F. Leg. Tom. III. pag. 196. sqq.

(4) Aesch. in Ctesiph. pag. 450. Hi decem legati erant Phrynon, Ctesiphon (non is, quem accusavit dein Aeschines), Philocrates, Aristodemus, Dercyllus, Cimon, Iatrocles, Nausicles, Aeschines, Demosthenes, qui in hac legatione coram Philippo, oratione excidit, quod et de aliis narrat Aelianus V. H. lib. VIII. c. 12. ubi vid. Perizon. In hac legatione primum apparuit Demosthenis in Aeschinem odium, cujus causam vid. apud Philostr. Vit. Sophist. pag. 507. H. Wolf, in Proöem. pag. 6 et 7. Tom. III. edit. Reisk.

7

dum (5), Olymp. CVIII. anno 2. Atque in hac postrema legatione tergiversatum esse Aeschinem, frustraue tempus commorando trivisse, dum Philippus quaevis impune in Atheniensium socios gereret, accusarunt postea Demosthenes et Timarchus, eaque causa παραπρεσβείας, id est, legationis perverse administratae, appellatur. Verum ante iudicium ipsum, Timarchum accusatorem ἡτίμωσε Aeschines, ut ait auctor Graeci argumenti Orationis Aeschineae De Falsa Legatione (6), id est hoc iudicio et crimine ἐταιρήσεως ab accusatoris gradu dejecit. Quod qua arte perfecerit, deinceps nobis est videndum.

§. 3.

Quo tempore haecce in Timarchum ab Aeschine instituta sit accusatio.

Sequitur, ut universae Graeciae rebus accomodemus tempus, quo hoc de Timarcho iudicium celebratum fuerit. Nam et Historia nonnihil lucis

ex

(5) Hujus legationis historia vid. apud Aesch. pag. 272. Orat. de F. Leg.

(6) Vid. §. sq. et ult. cap. II.

ex singulis veterum oratorum scriptis mutuatur, et plurimum his ipsis impertit aliunde cognita.

Ex Reiskii sententia habita haec Oratio, Ol. CV. anno 1, ut dicit pag. 127, his verbis:

„ Constat Athenis neminem, nisi semel per vitam
 „ *βουλευτήν* fuisse. Porro constat Timarchum
 „ anno antequam ab Aeschine reus ageretur, Senatore
 „ natorem fuisse. Testatur hoc perspicue pag. 103.
 „ Fuit autem Timarchus Senator, Archonte Nicophemo,
 „ quod hic locus testatur. Ergo anno post Nicophemum acta
 „ haec est causa. Sed Archon fuit Nicophemus, anno 4, Olymp. CIV.
 „ Habita igitur haec Oratio anno 1. Olymp. CV.”

Tota haec computatio, hoc uno fundamento nititur, ut nemo, nisi semel per vitam senator fuerit: quod ipsum *constare* Reiskius affirmat, sed nullis argumentis probat. Quare, antequam nostram ipsi sententiam proponamus, Reiskianam rationem exploremus; quae tum concidet cum demonstraverimus fieri potuisse, ut quis plus semel senator fuerit Athenis. Id autem factum esse, certum est vel ex Demosthenis exemplo (1), qui primo in Quingentorum senatum sorte captus est, antequam orationem in Midiam scriberet, id est, ante annum 2. Olymp. CVI. Archonte Callistrato, ut ipse de-

cla-

(1) Petitus LL. Att. p. 267.

clarat his, „ καὶ τελευτῶν, βουλευεῖν μου λαχόντος,
 „ δοκιμαζομένου κατηγόρει” (Midias): id est,
 „ coopratum me in D. Senatum, et cum in meam
 „ vitam inquireretur, accusavit Midias (2).”
 Post senator fuit Olymp. CVIII. anno 2, Archonte
 Themistocle, ut dicit Aeschines (3): „ μετὰ
 „ ταῦτα ἐπῆει ὁ χρόνος, Θεμιστοκλῆς ἄρχων· ἐνταῦθα
 „ θα εἰσέρχεται βουλευτὴς εἰς τὸ βουλευτήριον Δημο-
 „ σθένης, οὔτε λαχὼν, οὔτε ἐπιλαχὼν, ἀλλ’ ἐκ πα-
 „ ρασκευῆς πριάμενος.” Quibus verbis modum qui-
 dem reprehendere videtur Aeschines, quo tum in
 Senatum adscitus fuit Demosthenes, nec tamen hoc
 ipsum, quod denuo senator factus sit: quod si
 contra Leges fuisset, exagitare non neglexisset.

Reiskium autem in hunc errorem induxit forte
 ὅρκος Ἡλιαστῶν, cujus haec sunt verba (4): „ οὐδ’
 „ ἀρχὴν καταστήσω, ὥς ἐ ἀρχεῖν ὑπεύθυνον ὄντα ἑτέρας
 „ ἀρχῆς, καὶ τῶν ἐννέα ἀρχόντων, καὶ τοῦ κ. τ. λ.
 „ οὐδὲ δις τὴν αὐτὴν ἀρχὴν τὸν αὐτὸν ἄνδρα, οὐδὲ
 „ δύο ἀρχὰς ἄρξαι τὸν αὐτὸν ἐν τῷ αὐτῷ ἐνιαυτῷ,” in
 quibus scriptum videtur eidem non licuisse bis
 eodem munere fungi: sed ipsa legis continuatio
 postulat, ut verba ὑπεύθυνον ὄντα, accipiamus ἀπὸ

καὶ-

(2) Demosth. Orat. in Mid. p. 551. T. I.

(3) Orat. in Ctes. T. III. pag. 450.

(4) Demosth. in Timocr. T. I. pag. 747.

κοινοῦ, huc etiam referenda esse, quasi iusjuran-
dum diceret: οὐδε ὥστε δις τὴν αὐτὴν ἀρχὴν τὸν
αὐτὸν ἄνδρα ἄρχειν, ὑπεύθυνον ὄντα τῆς προτέρας ἀρ-
χῆς. Quo modo etiam Ulpianus accepisse vide-
tur, ita Legem memorans (5), μὴ δις ἀρχὴν τὴν
αὐτὴν ἄρχειν τὸν αὐτὸν, μὴ δόντα εὐθύνας τῆς πρώ-
της ἀρχῆς: quae igitur et in Heliastarum jureju-
rando sunt intelligenda, quorumque rationem ape-
rit sic: ἵνα μὴ οἱ βουλόμενοι κατηγορεῖν αὐτοῦ, προς-
δοκῶντες αὐτὸν ἄρξειν τὴν αὐτὴν ἀρχὴν, ἀναγκάζονται
σιωπᾶν.

Neque tamen diffitemur, populari illi regiminis
formae, qualis tum Atheniensium erat, convenire,
ut ne quis saepius eodem munere fungeretur, quo
magis potentiae invidia fugeretur: idque postulat
quoque Aristoteles (6), in Democratiae notis hanc
etiam numerans, τὸ μὴ δις τὸν αὐτὸν ἄρχειν μηδε-
μίαν, ἢ ὀλιγάκις, ἢ ὀλίγας.

Sed plura sunt quae evincant falsam esse Reis-
kianam rationem. Nam primum in δοκιμασίᾳ ac-
tione, quae de singulis magistratibus, etiam iis
qui sorte legebantur, ut senatoribus, institui po-
terat, tantum in aetatem, in vitam ante actam, et
utrum quis civis esset, inquirebatur, nullaque men-
tio.

(5) p. 823. edit. Wolf. Pet. LL. Att. p. 305 et 311. L. X.

(6) Polit. l. VI. cap. 2.

tio fiebat, utrum quis eodem munere jam ante functus esset (7). Tum si civium Atticorum, qui muneribus fungi poterant, numerum spectamus, fieri non potuit, ut singulis annis 500 novi homines reperirentur (8).

Hoc igitur fundamento Reiskianae supputationis sublato (9), minime necesse est ut iudicium anno post Archontem Nicophemum celebratum esse dicamus. Accedit ipsa temporum ratio. Quum enim ab Aeschine mentio fiat pueri Alexandri, qui anno demum 1. Olymp. CVI. natus est (10), tum Anticles memoretur, Samum cum colonis profectus, quod factum esse Olymp. CVII. 1. infra Cap. II. §. 5. ostendemus; praetereaue legatio significetur, quam Aeschines obiit ad Philippum, cujusque rationes ab eo exigere instituerant Demosthenes et Timarchus, eaque in annum 2. Olymp. CVIII. inciderit (11): manifestum est fieri non

(7) Demosth. in Midian. T. I. p. 551. T. II. p. 1346. Dinarch. in Aristogit. p. 107. edit. Henr. Steph. Pet. LL. Att. p. 306.

(8) Demosth. in Aristogit. A. p. 785. T. I. ibique Taylor Vol. I. p. 831. App. Crit. in Dem.

(9) De vitis Reisk. editionis Oratt. Graec. vid. Wunderlich in Edit. Dem. pro Cor. pag. Praef. 12. et Reiskium ipsum Tom II. Appar. Crit. ad Demosth. p. 468.

(10) Schottus, Vitae compar. Aristot. et Demosth. p. 52.

(11) Aesch. Contr. Tim. T. III. p. 165.

non posse, ut haec Oratio anno 2. Olymp. CV. habita fuerit.

Potius igitur est ut rationes sequamur Schotti (12), et Taylari (13), quorum uterque in eo convenit, annum, quo acta fuerit haec causa contra Timarchum, nusquam diserte prodi: ponendum autem esse post Olymp. CVIII. 2. quo tempore Athenienses legatos ad Philippum denuo miserunt, pacis confirmandae gratia, et ante Olymp. CIX. 2. quo Demosthenes adversarium male obitae istius legationis reum fecit (14), quam unam veram esse opinionem, ex Orationibus ipsis Aeschinis contra Timarchum, et Demosthenis de Falsa Legatione manifestissime apparet. Hic enim ait (15): Aeschinem accusavisse aliquem, forma pulchrum, ὡς πεπορευμένον • iterum (16) eum injuriam intulisse alii, a quo accusabatur. Praesertim autem ex illo loco intelligere licet, hoc temporis intervallo habitam orationem, ubi dicit (17): „Quem potiore testem

af-

(12) l. c. pag. 85.

(13) Praef. Tayl. ante Orat. in Timarchum, pag. 24. Tom. III.

(14) Tayl. in Praef. ad Demosth. de F. Leg. p. 329. Vol. I, Appar. Crit. ad Demosth.

(15) p. 413. Tom. I.

(16) p. 423. l. c.

(17) p. 416. l. c.

„ afferam, Aeschines, male a te obitae Legationis,
 „ quam te contra te ipsum, qui oportere censuisti,
 „ illum, qui aliquid de hac re apertum facere in animo
 „ habebat, in tantam calamitatem injicere.” Quam
 eandem hujus in Timarchum accusationis causam af-
 fert, pag. 341. ubi dicit: *πρὶν γὰρ εἰσελθεῖν εἰς*
ὁμᾶς, καὶ λόγον δοῦναι τῶν πεπραγμένων, τὸν μὲν
ἀνῆρηκε τῶν ἐπὶ τὰς εὐθύνας ἐλθόντων, τοῖς δ' ἀπειλεῖ
περιϊών. Ex Aeschine item apparet actionem male
 obitae legationis jam ei illatam esse, ubi ironice
 Legis verbis addit *μηδὲ τοὺς πρεσβεύσαντας κρινέται.*
 pag. 45.

§. 4.

De Timarcho.

Timarchus, Arizeli filius, vir fuit honoribus et
 divitiis insignis, in foro plurimum versatus, mul-
 tisque domi peregreque gestis muneribus clarus.
 Veluti unus e Logistis fuit. Bis etiam in D. Sena-
 tum lectus est: primo Archonte Nicophemo, id est
 Ol. CIV. 4. (1) secundo, anno antequam haec
 causa habita est (2). Provectior igitur jam aetate
 fuit,

(1) Aesch. c. Tim. p. 127.

(2) ibid. p. 103.

fuit, ut videtur, cum ab Aeschine haec instituebatur accusatio. Annus enim Senatorius statutus erat trigessimus (3), quem cum attigisset Timarchus Ol. CIV. 4., quinto vel sexto decimo anno post, cum haec haberetur causa, natus erat annos quadraginta quinque vel sex (4). Extra Athenas magistratus gessit duos, alterum in Andro insula, (quae Atheniensibus subdita et tributaria fuit civitas), qui qualis fuerit non memoratur, alterum in Euboeae Urbe, Eretria, quo cum aliis inspector et censor militum mercenariorum missus est. Legationes praeterea per Graeciam obierat (5).

Paternam hereditatem diligenter recenset Aeschines, in qua fuit (6) domus pone Acropolin, duo praedia, praeterea novem vel decem servi sutoriae artis periti, quorum quisque binos obolos ei in diem pendebat, opificii vero magister ternos: ad haec, mulier byssi texendae perita et subtilia opera in forum afferre solita, phrygio, et quidam debitores, suppellex denique. Praeter praedia ante memorata-

(3) Vid. Pet. LL. Att. pag. 266.

(4) Vid. Suidas in v. Tim. et Ulpian. ad Dem. de F. L. p. 371. D. secundum Suid. ibid. fuit et oratio Aristogitonis contra Timarchum, ἐπίτροπος αἰρεθείς, Ἀριστογείτονος ἀντειπόντος, διεκωλύθη. cuius et meminit Harpocr. in v. Ἀυτοκλείδης. De Aristogitone vid. Maussacus et Vales. ad Harp. ibid. et Tayl. in Praef. ad Tim. p. 22.

(5) p. 135 Aesch. c. Tim.

(6) c. Tim. p. 117.

rata reliquerat ei pater aliam villam Cephisiis, fundum Amphitropis, et duas officinas metallicas.

Liberaliter institutus, ut expectari licet a patre tantis divitiis insigni, medicinae operam dedit (7). Moribus fuit spurcissimis, nefandae libidinis servus, nec cognatos nec res domesticas curans, ludo et ventri deditus. Publica, quae obierat, munera omnia donis sibi cum paravisset, Logista factus corrumpi se passus est ab iis qui injuste res civitatis administrassent, idque cum, ut Cicero ait, Legem sibi ipsi dicant innocentiae, continentiae, virtutumque omnium, qui ab altero rationem vitae reposcunt. Eodem fere modo in aliis se gessit, ita tamen ut, quod callidioribus accidere solet, facile criminis convinci non posset.

Atque hoc loco breviter commemorandus est Petiti error (8). Cum enim Timarchus in iis fuerit, qui publice ad populum verba facere solerent, Aeschinesque leges quasdam memoret, quibus oratorum modestia regebatur, fortasse quis existimare possit,

Timarchus.

(7) Medicina inter Artes Liberales numeratur a Galeno Protrept. p. 52. ubi vid. Expertiss. A. Willet; nec servo hanc artem discere permittebatur. Vid. Meurs. Th. Att. p. 88. Pet. LL. Att. p. 387.

(8) Vocatur Petitus a Kustero ad Aristoph. Ranas, vs. 79. pag. 64. „ Criticus, si quisquam alius, infelix.” A Valcken. ad Eurip. Hippol. vs. 26. p. 164. „ non sane κριτικώτατος.” —

Timarchum in eorum numero fuisse, qui, ut Petitus opinatur, hoc munus publicum gererent, electi decem oratores, quorum esset res publicas in populo, dicendo explicare, qui *ρήτορες* et *συνηγόροι* appellarentur (9). Quod cum ipsum per se absurdum est, tum nulla idonea auctoritate confirmatur. Neque enim de Aeschine, neque de Demosthene, ullove alio Oratore proditum accepimus, eos fuisse ad hujusmodi munus vocatos: eumque Aeschines, Demosthenis vitam publicam, in Oratione contra Ctesiphontem, percurrens, eum in singulis, quae gessit, muneribus perstringit, nullam talis magistratus vel honoris mentionem fieri videmus (10). Sed ipsa Petiti argumenta videamus. Privatis, inquit, opponi Oratores, ideoque hos publice delato munere fungi, apparet ex verbis Aeschinis, Contra Tim. pag. 33. *τρίτον δ' ἐφεξῆς τοὺς (νόμους διέξειμι πρὸς ὑμᾶς) περὶ τῶν ἄλλων ἡλικιῶν, οὐ μόνον περὶ τῶν ἰδιωτῶν, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ρητόρων.* Quae verba sic interpretamur, tertio nunc videndum esse de *κοσμίᾳ*, quam leges praeceperunt reliquis aetatibus, easque non tantum universe ad privatos pertinere, sed in primis ad oratores. Primum igitur salutare

il-

(9) LI. Att. pag. 344.

(10) De Demosthene tamen id affirmat Becker. Demosth. als Redner und Staatsm. pag. 156.

illud e Solonis Legibus κηρύγμα laudatur, quo ad dicendum primum quinquagenario majores vocabantur, reverentia scilicet senectutis, cujus modestiam imitarentur juniores, qui deinceps ad dicendum admittebantur. Sed quo modo, quaeso, illud explicari possit, neminem a suggestu arceri, neque ob generis humilitatem, neque ob opificii tenuitatem (11), sed omnes omnino vocari ad dicendum, si decem tantum publice in hoc constituti, ejus rei facultatem habuissent? Sed praesidium sententiae suae praecipuum petit e Schol. Aristoph. ad Vesp. vs. 689. qui dicit Oratores drachmam accipere solere, ὅτε συνηγόρου ὑπὲρ τῆς πόλεως, ἢ ὑπὲρ ἄλλου τινὸς ἐκ τούτου δὲ φαίνεται, ὅτι μισθοφόρος ἦν ἡ ἀρχή κληρωτοὺς δὲ γενομένους δέκα συνηγόρους Ἀριστοτέλης φησιν. Et sane Aristoteles Polit. VI. 8. ait, necesse esse quemdam esse magistratum, qui, dum ipse nullam partem administrationis gerit, a reliquis, qui res pecuniasque publicas tractant, rationes exigat, eosque vel ἐνθύνους, vel λογιστάς, vel συνηγόρους appellari. Sed nullo modo apparet, id quod Petitus temere affirmat, hos συνηγόρους, eosdem fuisse quos ῥήτορας. Nimirum vel ipsi fuerunt λογισταί (12), vel iis additi, ut reipublicae et aera-

rī

(11) Quod affirmat Aesch. pag. 54.

(12) De quo magistratu vid. Boeckh. l. c. Tom. I. pag. 204.

rii causam tuerentur adversus patronos eorum, qui ad hoc iudicium traducebantur (13). Turbat praeterea Petitus etiam in hoc, quod cum his *συνήγοροις*, qui sorte legebantur, alios confundit suffragiis electos, de quibus mentionem facit Demosthenes in Timocr. pag. 711. 18, ubi vid. Reiskius in Ind. v. *συνήγορος*: qui et de oratoribus mercede conductis dubitat; ait enim (14) „cui rei? quid acturi? quo tempore, quibus in causis pro cione dicturi?” Neque enim hoc modo suam opinionem evincere potest Petitus, quod *δοκιμασία* erat oratorum; nam haec in quoscunque, qui quocunque modo ad Remp. accedebant, institui poterat.

Leges itaque quae sequuntur apud Petitum, ex Aeschine ad Timarchum sumtae, non ad oratores illos, sed ad omnes pertinent, qui verba publice faciunt: in qua sententia video et Meursium in Them. Att. pag. 100 versari. De decem istis autem nil habet nec Harpocr. in v. *ῥητορικὴ γραφή*, ubi quis exspectasset.

Haec scripseram, cum V. Cl. v. Assen, mihi indicavit locum Schömanni, de Comitibus Athen. pag.

(13) Cf. Bekker. Anecd. Gr. I. pag. 301. v. *συνήγοροις*.

(14) pag. 1691. Tom. III. Appar. Crit. ad Dem.

pag. 107 sq. similibus, ac nostris, argumentis, hunc errorem impugnantis.

§. 5.

De genere accusationis.

Actio, qua Aeschines Timarchum circumvenit, est γραφή ἐταιρήσεως, pertinetque ad judicia publica, id est, ex eo genere erat, in quo Lex τῷ βουλευμένῳ accusandi potestatem faceret. Quod criterium publicorum judiciorum, leviter attigit Heffterus (1); clarius autem ex ipsa lege, quam Aeschines affert, intelligitur; ἂν τις λέγῃ ἐν τῷ δήμῳ, τὸν πατέρα τύπτων, ἢ τὴν μητέρα, ἢ μὴ τρέφων, ἢ μὴ παρέχων οἴκησιν, ἢ τὰς στρατείας μὴ ἐστρατευμένος, ὅσαι ἂν αὐτῷ προστάχθωσιν, ἢ τὴν ἀττίδα ἀποβεβληκῶς, ἢ πεπορνευμένος, ἢ ἡταιρικῶς, ἢ τὰ πατρῶα κατεδηδοκῶς, ἢ ὧν ἂν κληρόνομος γένηται· ἐὰν δέ τις παρὰ ταῦτα λέγῃ, δοκιμασίαν μὲν ἐπαγγειλάτω Ἀθηναίων ὁ βουλόμενος, οἷς ἔξεσιν (2). Agit autem, per totam orationem, orator de hoc crimine ἐταιρήσεως, quod quibus legibus coerceretur, memorat pag. 39 sqq. (3). Sed, quod in privatis non ob-

(1) Die Athen. Gerichtsverf. 1822. pag. 111 sq.

(2) Aesch. in Tim. pag. 54.

(3) Cf. Heffterus, libro cit. pag. 171 sq.

tinebat, in Timarcho haec actio fundamentum erat δοκιμασίας, id est explorandorum morum, quale iudicium institui poterat in omnes, non tantum qui ad publicum munus sive sortitione, sive suffragiis civium vocati erant, sed et in eos, qui sua sponte et privato consilio, res publicas tractabant (τοὺς πολιτευομένους). Harpocraton, v. δοκιμασθεὶς. — ἐλέγετο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πολιτευομένων καὶ μὴδ' ἡντιναοῦν ἀρχὴν ἤρχον· ἐξητάζετο γὰρ αὐτῶν ὁ βίος ἐνλοτε, ὡς Ἐλισχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου Φισί (4). De hoc autem δοκιμασίας instituto, quod in omnibus magistratibus, tum in multis aliis, valebat, nunc omnia expromere, non est instituti nostri, et memorasse satis sit Schömannum, de Comitibus Atheniensium, pag. 240 sq. Illud non praetereundum est, errare eos qui existimant, in omnibus magistratibus aliisque, ad quos haec δοκιμασία pertineret, eam perpetuo institutam fuisse: quod in tanto numero neque fieri potuisset, neque factum esse constat. Contra potuisse tantum hoc iudicium postulari, neque de omnibus, sed de paucis tantum, inimicorum criminibus, provocatum esse, et verissimum est, et e Xenophonte intelligitur, cujus haec verba sunt, de Rep. Athen. III. 4. ubi enumerat multitudinem iudiciorum, quibus Athenienses quotannis distracti erant:

(4) Cf. Lex. Rhetor. in Bekker. Anecd. Gr. I. pag. 235. v. δοκιμασία.

erant: καὶ τριήραρχοι καθίστανται τετρακόσιοι ἑκάστου ἑνιαυτοῦ, καὶ τούτων τοῖς βουλομένοις διαδικάσαι ὅσα ἔτη· πρὸς δὲ τούτοις ἀρχὰς δοκιμάσαι καὶ διαδικάσαι. κ. τ. λ. Quo loco illud τοῖς βουλομένοις pertinet etiam ad sequentia. Neque enim omnes Trierarchi ad εὐθύνας vocabantur, sed si quis eos hoc iudicio circumvenire vellet: eodemque modo non omnes ἀρχαὶ explorabantur, sed in ejus, qui accusare vellet, gratiam, iudicium illud instituebatur. Quod si alterum voluisset Xenophon, dixisset τὰς ἀρχάς. Neque etiam, si perpetuo in omnibus hujusmodi iudicium locum habebat, Lex τῷ βουλομένῳ accusandi potestatem fecisset, sed publicos, perpetuosque accusatores constituisset.

Attendendum praeterea est ad hanc formulam, quo in hoc iudicio utitur Aeschines, ἐπήγγειλα αὐτῷ τὴν δοκιμασίαν ταυτηνί. pag. 28. et ἐπαγγελίαν Τιμάρχῳ ἐπήγγειλα. pag. 86. Nimirum ἐπαγγέλλειν et ἐπαγγελία dicebantur, cum quis ante in concione cui denunciaret, se actionem publicam de crimine contra eum instituturum esse; unde ipsa accusatio nonnumquam ἐπαγγελία dicitur. Quid interesset inter ἐπαγγελίαν et εἰσαγγελίαν, quarum illa ad crimen lege definitum, haec ad crimen innominatum pertinebat, docuerunt viri docti, veluti Ruhnck. ad Timaeum

pag. 98. Luzac, in adnot. ad Orat. de Socrate Cive, pag. 110. Cf. Schömannus, de Comit. Athen. pag. 240. qui in eodem opere, pag. 112. not. 24. discrimen inter *ἐπαγγελίαν* et *ἐνδειξιν* notat. Aeschinis haec accusatio fuit *ἐπαγγελία*, quippe crimen *ἐταιρήσεως*, cuius Timarchum insimulabat, ipsis legis verbis memoratum et coërcitum erat.

Sed et cui accusare liceret, videndum est, si quidem legi adjicitur, *οἷς ἔξεστιν*. Multis enim legibus cautum erat, cui in iudicio stare liceret: in quo genere, et civitatis, et aetatis, et sexus, et *ἀτιμίας*, aliarumque rerum habebatur ratio, quas copiosius ac de industria explicat Hefster, Op. cit. pag. 71 — 96.

Caeterum et hoc iudicium *ἐταιρήσεως*, omniaque quae ad *δοκιμασίαν τοῦ βίου* pertinebant, instituebantur apud Thesmothetas (5). Hi dein causam ad Tribunal popolare *εἰσῆγον*, itaque causa per *χειροτονίαν* dijudicabatur (6). Ad eosdem Thesmothetas ab Aeschine delatus est libellus accusationis, quo cum actoris, tum rei nomen continebatur, crimen ipsum, tum et testium nomina, qui citationi affuissent. Hunc libellum initio iudicii a scriba

pu-

(5) Demosth. contra Androt. pag. 600.

(6) Hefster, Op. cit. pag. 373.

publico recitatum fuisse, ex ipso initio orationis apparet: εἰδὼς δὲ αὐτὸν ἔνοχον ὄντα οἷς ὀλίγω πρότερον ἡκούσατε ἀναγινώσκοντος τοῦ γραμματέως (7).

(7) Cf. Heffter, Op cit. pag. 284. Qualis libelli formula fuerit cognovimus ex eo libello, quo Aeschines Ctesiphontem denunciavit de decreta Demostheni corona, apud Demosth. de Cor. pag. 243.; libellum quo Socrates accusatus est, occurrit initio Memorab. Xenophontis.

I I.

EXPOSITIO IPSIUS ORATIONIS IN
TIMARCHUM.

§. I.

Exordium.

Exordium ducit Aeschines a commemoratione ejus consuetudinis, quam hucusque in re publica et judiciis secutus est: neque enim quemquam umquam a se accusatum esse, sed moderatum se semper gessisse; civitatem autem cum maxime a Timarcho laedi videret, Legesque ab eo, dum res publicas tractaret, violari, necesse se putare, civitati, legibus et ipsis civibus a se auxilium ferri. Quum autem praeterea, privata etiam calumnia, ab ipso petitus esset: (αὐτὸς ἰδίᾳ συκοφαντούμενος, et mox ἐμὲ

ἡμὲ ἐξῆν αὐτῷ, εἰ ἐσωφρόνει, μὴ συκοφαντεῖν, quae procul dubio referenda sunt ad iudicium, quod Timarchus et Demosthenes Aeschini intenderant, de Falsa Legatione. vid. Cap. I. §. 2.) iudicium, ait, se nunc instituere contra Timarchum de vita ante acta, (ἐπήγγειλα αὐτῷ τὴν δοκιμασίαν ταυτηνί) hoc in primis argumento adductum, quod popularis regiminis forma unice in Legum conservatione salutis praesidium habeat, quas pessum dare Timarchus instituisset.

Optimis profecto ingeniis semper multo honestius visum est defendere reos, amicorumque periculis subvenire, quam accusare; verum ita, ut semel tamen fidem et industriam nobili accusatione reipublicae probare cuperent. Quo consilio in Romana Republica, L. Crassus, C. Carbonem, Cicero, Verrem accusavit. Itaque saepius in Oratoribus hae excusationes reperiuntur. Similiter ipse Aeschines Orat. de Falsa Legat. extr. ad populum dicit: οὐδεὶς ὑμῶν διὰ τὰς ἐμὰς ἡδονὰς κάκιον οἰκεῖ, οὐδὲ ἐστέρηται τῆς πατρίδος, κατηγοροῦ τυχῶν ἐν τοῖς δήμοις, ὅτ' ἦσαν αἱ διαψηφίσεις, οὐδ' ὑπεύθυνος ὢν ἀρχῆς ἐκινδύνευσε. Cum hoc in Timarchum exordio utiliter conferri potest Lycurgus contra Leocrat. pag. 139. Tom. IV.

Juvat apponere simile Ciceronis exordium, eandem accusandi excusationem continens: cujus non-

nullos, longiores licet, locos tamen adscribere in animo est, quia sic apparet, quomodo Cicero, in simili fere re, versatus sit, in Orationibus nempe Verrinis.

Aeschines igitur sic incipit: οὐδένα πώποτε τῶν πολιτῶν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖσι, οὔτε γραφὴν γραψάμενος, οὔτ' ἐν εὐθύταις λυπήσας, ἀλλ', ὥς ἔγωγε νομίζω, μέτριον ἑμαυτὸν πρὸς ἕκαστα τούτων παρεσχηκώς ἔρῳν δὲ κ. τ. λ. quod convenit cum exordio Ciceronis Divin. in Q. Caecilium. „ Si qui vestrum, „ Judices, aut eorum qui adsunt, forte miratur „ me, qui tot annos in causis, judiciisque publi- „ cis, ita sim versatus, ut defenderim multos, „ laeserim neminem, subito nunc mutata volunta- „ te ad accusandum descendere, is, si mei consi- „ lii causam rationemque cognoverit, una et id, „ quod facio probabit, etc.

Atque universe hic erat oratorum frequens mos, ut in principio causae, ea de se dicerent, quibus invidiam et malevolentiae suspicionem a se averterent, fidem probarent, audientiumque benevolentiam sibi conciliarent: „ Omnes enim (sunt „ verba Cic. in Verr. Or. III. init.) qui alterum „ nullis impulsu inimicitiiis, nulla privatim laesi „ injuria, nullo praemio adducti, in iudicium „ Reip. causa vocant, providere debent, non so- „ lum quid oneris in praesentia tollant, sed etiam „ quan-

„ quantum in omnem vitam negotii suscipere co-
 „ nentur. Legem enim sibi ipsi dicunt innocen-
 „ tia, continentiae, virtutumque omnium qui ab
 „ altero rationem vitae reposcunt, atque eo ma-
 „ gis, si id, ut ante dixi, faciunt nulla re com-
 „ moti alia, nisi utilitate communi. Nam qui si-
 „ bi hoc sumit, ut corrigat mores aliorum, ac
 „ peccata reprehendat, quis huic ignoscat, si qua-
 „ in re ipse ab religione officii declinarit? qua-
 „ propter hoc etiam magis ab omnibus ejusmodi civis
 „ laudandus ac diligendus est, qui non solum rep.
 „ civem improbum removet, verum etiam se ipsum
 „ ejusmodi fore profitetur ac praestat, ut sibi non
 „ modo communi voluntate virtutis atque officii,
 „ sed etiam ut quadam magis necessaria ratione,
 „ recte sit honesteque vivendum.” Alio loco haec
 ait: „ Multa etiam (1) esse oportet in eo, qui
 „ alterum accusat. Primum integritatem atque inno-
 „ centiam singularem. Nihil est enim, quod mi-
 „ nus ferendum sit, quam rationem ab altero vi-
 „ tae reposcere eum, qui non possit suae reddere.”

Laudatur igitur et hoc Aeschinis prooemium ab
 Hermogene (2), tamquam illustre argumentum il-
 lius

(1) Cic. Divin. in Q. Caecil. c. 9.

(2) Tarsensis Rhetor qui vixit sub M. Aurelio Antonino, id
 est post Ch. 160. Vid. Fabric. Bibl. Gr. Vol. IV. c. 31.

lius characteris (3): at aliis τραγικώτερον est (4) quod videtur explicandum *gravius*: ut et dicitur de initio Orationis in Ctesiph. in argumento, ubi vocatur τραγικὸν καὶ περιττὸν καὶ ἐπιλόγῳ μᾶλλον ἔοικας, sed quod defendit Matthaei in Libello Academico de Aesch. Oratore. T. IV. p. 1271. Huius autem in Tim. Orat. prooemium mihi modestum magis quam grave esse videtur, quod et causae ipsi et Aeschinis personae convenit; illa enim nil gravitatis habet, hic primum accusans verba faciebat, nec ira ad eam causam incitatus, sed patriae amore ductus videri volebat, addens neminem nisi Timarchum ipsum sibi (5) huius accusationis causam esse.

Quod

(3) Vid. Praef. Tayl. T. III. p. 25. De Aesch. moribus ipsum Aesch. in fine Orat. de F. Leg. et Matthaei de Aesch. Oratore p. 1277. Voyage d'Anach. T. V. p. 245.

(4) In ὑποθέσει p. 18.

(5) Αἰτία αὐτὸς οὗτος ἑαυτῷ, pag. 28. pervulgata formula excusationis, a Cl. v. Assen mihi indicata. vid et pag. 183. huius Orat. Dimarch. in Demosth. p. 60, Demosth. in Timocr. Tom. I. pag. 700. Sophocl. Oed. Tyr. vs. 379.

Κρέων γέ σοι πῆμ' οὐδέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοι.

Plutarch. Consol. p. 117. A.

Θεὸς δέ σοι πῆμ' οὐδέν· ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ

Hanc parodiam versus Sophoclis, Plutarchum corrigens, memorat Porson, ad Eurip. Medeam. 130. sq. XIII.

Quod dicit de tribus regiminis formis, inculcat etiam in Orat. in Ctesiph. haud longe ab initio, esse nempe Tyrannidem, Oligarchiam, et Democrati-
 tiam: quam eandem divisionem faciunt et Isocra-
 tes (6) et Xenophon, initio Cyropaediae. *Oligar-*
chia autem semper in malam partem dicitur, *Ari-*
stocratia numquam nisi in laudem, ab omnibus nem-
 pe qui ante Alexandri M. aetatem floruerunt scrip-
 toribus Atticis. Neque est quod quisquam existi-
 met Oligarchiam veteribus illis Graecis eam rei
 civilis formam dictam esse, ubi vere pauci, XXX.
 e. g. Tyranni in civitate dominabantur: Aristo-
 cratiam ubi plures, sed natalibus aut certo censu
 insignes et praecipui. Fallitur egregie qui in hac
 sententia versatur. Aristocratia veteribus ea fuit
 forma reipublicae ubi optimates, iudicio civium
 constituti, neque tamen sine universi populi auc-
 toritate Remp. administrabant: Oligarchia vero
 ubi non plures tantum, sed milleni etiam et ultra
 res publicas tractabant, sed exclusis reliquis civi-
 bus. Postea autem Aristocratia ut libertati inimi-
 ca citari coepit (7).

§. 2.

(6) Orat. Panath. p. 259. D. edit. Steph.

(7) Vid. not. V. Cl. Luzac a Orat. de Socr. Cive p. 63.
 sq. Diss. J. Ravii de Monarch. Optima Imp. Forma. c. IV.
 P. 23. Aeschines τὰς τυραννίδας καὶ τὰς ὀλιγαρχίας uno genere
 τῆς ἀνίσου πολιτείας comprehendit, opponens iis τὴν δημοκρατίαν,

Praemunitur accusatio memoratis Legibus περί
σωφροσύνης τῶν παίδων, τῶν μαιρακίων, τῶν
ἄλλων ἡλικιῶν.

Praemunitur accusatio memoratis Legibus, So-
lonis, Draconis, et qui illo tempore fuerunt Le-
gislatorum (1), de curanda modestia (2) puero-
rum, juvenum, reliquorum Atheniensium in ge-
nere et Oratorum peculiariter, ut his cognitis ex-
plorarentur mores Timarchi. Et addit Aesch.
p. 33. τούτους τοὺς νόμους ἀναγράφαντες (νομοθέ-
ται) ὑμῖν παρακατέθεντο, καὶ ὑμεῖς αὐτῶν ἐπέστησαν
Φύλακας. Locus convenit cum Orat. c. Ctesiph.
p. 391. ὥς περ ἂν ὑμῶν ἕκαστος αἰσχυνηίη τὴν τά-
ξιν λιπεῖν, ἣν ἂν ταχθῇ ἐν τῷ πολέμῳ (3), οὕτω
καὶ

quam τὴν ἴσιν καὶ ἔννομον πολιτείαν appellat. Oligarchicis, inquit,
cavendi sunt οἱ ἐν χειρῶν νόμῳ τὰς πολιτείας καταλύοντες, de qua lo-
cutione ἐν χειρῶν νόμῳ vid. praeter adnotatores ad pag. 30. T. III.
Wessel. in Herod. l. VIII. c. 89. ubi Pater V. Cl. adscripsit
Victor. Var. Lect. 36. 12. et Erasmi Adagia pag. 709. ibique
Steph. pag. 35.

(1) De Graecis Legislatoribus disputat Wessel. in Praef. ante
Pet. LL. Att.

(2) Εὐκοσμία, sive σωφροσύνη verba sunt in hac re ejusdem
significationis. Cf. p. 32. cum p. 33. et p. 48.

(3) Perstringit Demosthenem, qui id fecerat.

καὶ νῦν αἰσχύνητε ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν, ἣν τετάχθε
ὑπο τῶν νόμων, Φύλακες τῆς δημοκρατίας εἰς τήνδε
τὴν ἡμέραν. καὶ κεῖνο δὲ χρὴ διαμνημονεύειν, ὅτι νῦν
ἅπαντες οἱ πολῖται (4) παρακαταθέμενοι τὴν πόλιν
ὑμῖν, οἱ μὲν πάρεσι, οἱ δὲ ἄπεισιν.

Leges autem de puerorum educatione tulit Le-
gislator, quod ita demum, si pueri honestis mori-
bus praeceptisque imbuerentur, fieri posset ut uti-
les aliquando cives evaderent: ubi vero natura ho-
minis jam inde a prima pueritia neglecta et inculta
esset, pravos mores toti ingenerari civitati existi-
mabat. Memorabilis locus est Xenophontis Cyrop.

I. 2. 2: αἱ μὲν γὰρ πλεῖσται πόλεις, ἀφεῖσαι παι-
δεύειν, ὅπως τις ἐθέλει, τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας, καὶ αὐ-
τοὺς τοὺς πρεσβυτέρους, ὅπως ἐθέλουσι, διάγειν, ἔπει-
τα προστάττουσιν αὐτοὺς μὴ κλέπτειν, μὴ ἄρπάζειν,
μὴ βίᾳ εἰς οἰκίαν παριέναι, μὴ παίζειν, ὃν μὴ δίκαιον,
μὴ μοιχεύειν, μὴ ἄπειθεῖν ἄρχοντι, καὶ τᾶλλα τὰ
τοιαῦτα ὡς αὐτως. ἦν δὲ τις τούτων τι παραβαίνει, ζη-
μίας αὐτοῖς ἐπέθεσαν. Quo loco, ut aliis multis Cy-

ropaediae partibus ad ornandam praedicandamque
Spartanorum disciplinam scriptis, hanc etiam publi-
cam apud Spartanos puerorum educationem commen-
da-

(4) Pro πάντων τῶν πολίτων, Nominativus in partitione pro
Genitivo.

dare videtur Xenophon; non quasi Athenis nullis legibus ea res regeretur, sed quod ibi domestica et privata ratione suos quisque liberos educaret, ordinem tantum disciplinarum artiumque tum et aetatis servantes, quem leges praescribebant. Semper enim et Graeci et Romani huic imbecilli aetati prospexerunt, ejusque commoda curarunt (5) quod apud Graecos maxime necessarium fuit, cum fuerit ibi παιδευαστεία quaedam honestissima et sancta adeo, qua ad virtutem, bellicam praesertim, et quidquid pulchrum est, incitari homines crederentur (6).

Prima quae recitatur Lex haec est: Οἱ τῶν παίδων διδάσκαλοι ἀνοιγέτωσαν μὲν τὰ διδασκαλεῖα μὴ πρότερον ἡλίου ἀνιόντος, κλειέτωσαν δὲ πρὸ ἡλίου δύνοντος. καὶ μὴ ἐξέστω τοῖς ὑπὲρ τὴν τῶν παίδων ἡλικίαν οὖσιν εἰσιέναι τῶν παίδων ἐνδον ὄντων, εἰ μὴ υἱὸς διδασκάλου ἢ ἀδελφὸς ἢ θυγατρὸς ἀνὴρ. εἰ δὲ τις παρὰ ταῦτ' εἰσιῇ, θανάτῳ ζημιούσθω. καὶ οἱ γυμνασιάρχαι (7) τοῖς ἐρμαιοῖς μὴ ἐάτωσαν συγκαθιέναι μηδέ-

(5) Diss. de Cic. Orat. p. A. Cluentio Avito V. Cl. v. Assen p. 50: Diss. sistens Comparationem Principiorum Educationis apud Rom. et Recent. Artis Paedagogicae auctores, auctore de Raadt: Bergman ad Isocr. Areopag. p. 123. ad C. 14.

(6) Aesch. p. 143. sq. J. M. Gesneri, Socrates Sanctus Paedesta.

(7) Vid. de his Periz. ad Ael. V. H. L. II. c. 6. p. 79. et Casaub. Theophr. Charact. cap. 7.

να τῶν ἐν ἡλικίᾳ τρόπῳ μηδενί· ἐὰν δὲ ἐπιτρέπη καὶ
 μὴ ἐξείργη τοῦ γυμνασίου, ἔνοχος ἔστω ὁ γυμνασιάρχης
 τῷ τῆς ἐλευθέρων Φθορᾶς νόμῳ· οἱ δὲ χορηγοὶ (8) οἱ κα-
 θιστάμενοι ὑπὸ τοῦ δήμου ἔστωσαν τὴν ἡλικίαν ὑπὲρ
 τετταράκοντα ἔτη. In hac Lege, ut et pag. 35.
 mentio fit Ἑρμαίων, ad quem locum Wolfius dicit,
 fortasse rectius scribi Ἑρμεῖον, quam Ἑρμαῖον,
 quod in εἶον Templorum nomina permulta desi-
 nant (9). Quod et vult Reiskius in Ind. in v.
 scribens: „Ἑρμεῖα (non Ἑρμαῖα) arae et aedi-
 „ culae, Mercurio consecratae, in ostiis Palaestra-
 „ rum, apud quas religione fungi necesse erat
 „ intrantes et exeuntes.” In not. ad p. 38. di-
 cit: „Sunt autem Hermaea palaestrae. Mercu-
 „ rius enim palaestris praeerat: ut μουσεῖα ludi
 „ sunt literis tradendis et percipiendis, et ore
 „ scriptoque agitandis consecrati.” Dicit, nec,
 suo more, probat. Meursius tamen in Themid. Att.
 l. II. c. 24. et in Graecia Fer. in v. exponit
Festis Mercurialibus, item Pet. LL. Att. p. 384.
 (ubi tota haec Lex explicatur) ait: „Agitabant
 „ pueri in Scholis festum in honorem Musarum,
 „ Mou-

(8) Vld. Ernesti ad Xenoph. Memor. l. III. c. 4. 3.

(9) Triplex tamen terminatio usitata erat, in εἶον, εἶον, αἶον·
 vid. Fabr. Bib. Gr. Vol. I. p. 257. Ruhnck. ad Vell. Patere. l. I.
 c. X. 1.

„Μουσεία dictum: agitabant et in palaestris, in
 „honorem Mercurii, Ἑρμαῖα (10).” Judicium
 de hac re doctioribus relinquendum. Secunda Lex
 ab Aeschine allata hujusmodi erat: Ἐάν τινα ἐκ-
 μισθώσῃ ἐταιρεῖν πατήρ ἢ ἀδελφὸς ἢ θεῖος, ἢ ἐπίτροπος
 ἢ ὅλως τῶν κυρίων τις, κατ’ αὐτοῦ μὲν τοῦ παιδὸς οὐκ
 ἔῃ γραφὴν ἐταιρήσεως εἶναι· κατὰ δὲ τοῦ μισθώσαντος
 καὶ τοῦ μισθωσαμένου, τοῦ μὲν, ὅτι ἐξεμίσθωσε, τοῦ
 δὲ ὅτι ἐξεμισθώσατο, καὶ ἴσα τὰ ἐπιτίμια ἑκατέρῳ πε-
 ποίηκε· καὶ, μὴ ἐπανάγκες εἶναι τῷ παιδί· ἡβήσαντι
 τρέφειν τὸν πατέρα, μηδὲ οἴκησιν παρέχειν, ὅς ἂν
 ἐκμισθώσῃ ἐταιρεῖν, ἀποθανόντα δὲ θαπτέτω καὶ τὰλλα
 ποιεῖτω τὰ νομιζόμενα.

Nec tamen omnino non puniebantur tales pueri:
 amittebant enim, ut dein Aeschines dicit, παρρη-
 σίαν, quam vocem Jurinus p. 40. hujus Orat. ex-
 plicat *dicendi libertatem* (potius quam *libertatem*
 ut Wolf. fecerat) addens: „nempe ei, qui cor-
 „pus prostituerat, vetitum erat inter alia, sen-
 „tentiam publice dicere.” Pet. ad hanc Leg. p.
 568. in f. interpretatur *jure civitatis*. Forte et ad
 hos spectabat Lex de qua sq. §. agemus.

Tertia, quam affert Aeschines, Lex erat: ἐάν
 τις ἐλεύθερον παῖδα ἢ γυναῖκα προαγωγεύσῃ — τοὺς
 προ-

(10) Vid. et Schol. ad Tim. pag. 721. Tom. III.

προαγωγὸς γραφῆσθαι κελεύει, καὶ ἄλλοι, θανάτῳ
 ζημιοῦν. ut eam supplet Pet. ex Aesch. hac ea-
 dem Orat. p. 177.

Ultima jubet haec: Ἄν τις Ἀθηναίων ἐλεύθερον
 παῖδα ὑβρίσῃ, γραφῆσθω ὁ κύριος τοῦ παιδὸς πρὸς τοὺς
 θεσμοθέτας, τρίμημα ἐπιγραφάμενος, ὥς ἂν τὸ δικαστή-
 ριον καταψηφισθῇ, παραδοθεὶς τοῖς ἰά τεθνάτω αὐθή-
 μερον. εἰ δὲ εἰς ἀργύριον καταψηφισθῇ, ἀποτισάτω
 ἐν ἰά ἡμέραις μετὰ τὴν δίκην, εἰ μὴ παραχρῆμα
 δύνηται ἀποτίνειν, ἕως δὲ τοῦ ἀποτίσαι εἰρχθῇτω,
 ἔνοχοι δὲ ἔστωσαν ταῖςδε ταῖς αἰτίαις καὶ οἱ εἰς τὰ
 οἰκετικὰ σώματα ἐξαμαρτάνοντες.

Mox, hac Lege recitata, ipse Aeschines addit,
 quo consilio, servorum (οἰκετικὰ σώματα) etiam
 mentio facta sit: quos, aequae ac liberos, injuriis
 afficere, illicitum erat: ut et hujus rei Legem af-
 fert Demosth. in Mid. pag. 529. Tom. I.

§. 3.

*A quibus muneribus crimen ἐταιρήσεως ex-
 cludat.*

Transit Aeschines ad Legem de Juventute latam,
 qua hi, qui ejusdem ac Timarchus criminis rei
 erant, a muneribus ceterisque vitae civilis fructi-

bus et honoribus, excluduntur: et ipsi, ut qui jam bona a malis discernere possint, puniuntur, si quid contra egissent: quum in prioribus Legibus illi accusentur, in quorum potestate pueri essent. Lex autem talis erat: Ἄν τις Ἀθηναίων ἐταιρήσῃ, μὴ ἐξέστω αὐτῷ τῶν ἑννεα ἀρχόντων γενέσθαι, μὴδ' ἱερωσύνην ἱερώσασθαι, μηδὲ συνδικῆσαι τῷ δήμῳ, μὴδ' ἀρχὴν ἀρχέτω μηδεμίαν (1), μήτε ἑνδημον, μήτε ὑπερόριον, μήτε κληρωτὴν, μήτε χειροτονήτην. μὴδ' ἐπὶ κηρυκείαν ἀποστελλέσθω, μηδὲ γνώμην λέγέτω, μὴδ' εἰς τὰ δημοτελῆ ἱερὰ εἰσίτω, μὴδ' ἐν ταῖς κοιναῖς στεφανηφορίαις στεφανούσθω, μὴδ' ἐντὸς τῶν τῆς ἀγορᾶς περιβραντηρίων πορευέσθω. ἔάν τις ταῦτα ποιῇ, καταγνωσθέντος αὐτοῦ ἐταιρεῖν, θανάτῳ ζημιούσθω. Hujus legis particulam videtur significare Andocides de Mysteriis, p. 50. T. IV.

In hac Lege prohibetur, inter alia, et tali homini, ἱερωσύνην ἱεράσασθαι: quia puri et animo et corpore esse debebant Sacerdotes; quare et antequam ad munus admitterentur, explorari solebant; ut dicit et Plato, de Legg. l. VI. p. 749. C. quod quamquam de sua civitate dixit,

ta-

(1) Pag. 45. dicit Aesch. μηδὲ ἀρχέτω ἀρχὴν μηδέποτε, quae afferuntur ab Hoogeveen, ad Vig. Idiot. cap. VII. Sect. XII. reg. 2. ut probet plures negationes interdum vehementius negare. vid. infra §. 11.

tamen ejusmodi est, ut quae communis de Sacerdotiis opinio fuerit, facile inde cognoscamus. Patet hoc praeterea ex Aeschinis alio hujus Orat. loco p. 178. Καὶ ὁ αὐτὸς οὗτος ἀνὴρ (ἐκὼν πορνέων) ἱερωσύνην μὲν οὐθενὸς θεῶν κληρώτεται, ὥς οὐκ ὦν ἐκ τῶν νόμων καθαρὸς τὸ σῶμα· γράψει δ' ἐν τοῖς ψηφίσμασιν εὐχὰς ὑπὲρ τῆς πόλεως ταῖς Σεμναῖς θεαῖς.

Cum extremis hujus loci verbis, conferendus est alius: *Fals. Legat.* p. 323. καὶ τὴν μὲν ἐκκλησίαν καθαίρετε, ἐν δὲ τοῖς ψηφίσμασι διὰ τοῦτου τὰς εὐχὰς ποιήσεσθε· ubi postrema verba Reiskius sic explicat: „*decreta condere quibus supplicationes decernuntur pro republica et rebus aut gerendis aut gestis prospere:*” quam explicationem vellem idoneis auctoribus probasset. Neque enim, quantum quidem didici, publicas supplicationes, quales Romae decerni solebant, Atheniensium civitas novit, neque per sacrorum instituta et administrationem, quae magis privata fuit, nosse poterat. Nimirum uterque locus, et ex linguae usu, et psephismatum ratione, sic explicandus est: γράφειν dicitur ille, cujus auctoritate psephisma scribitur, cujusque nomen in ipso psephismate notari solebat: γράφειν ἐν τοῖς ψηφίσμασιν εὐχὰς ὁ. τ. π. est psephismata scribere, in quibus preces pro civitate fierent. Quum autem nusquam diserte, quod sciam,

istarum precum mentio fiat, non dubium est, quin Aeschines rhetorice extulerit hoc, quod psephismatibus ex solempni formula adjici solebat, ἀγαθὴ τύχη, sicuti ex *Plutarcho* conficitur *Stoicor. Repugnant.* p. 1035, B. (2), qua formula ad averuncandum usi fuisse videntur veteres. Neque enim de precibus, ante concionem per praeconem dictis, loci isti accipi possunt, de quibus precibus agit *Petitus LL. Att.* p. 288. sq.

Σεμναὶ θεαὶ sunt Erinnyes, quarum Demosthenes ἱεροποιδὲς fuit, ut ipse dicit in Orat. in Midiam p. 552. ad quem locum vid. Palmerius, in App. Crit. ad Dem. T. I. p. 612. contra Maussacum ad Harpocr. v. Σεμναὶ θεαὶ, de lectione illius disputans.

§. 4.

Euxoσπλα in Concione.

Sequuntur Leges, quae ad omnium Atheniensium, qui publice dicendi munus profiterentur, pertinent modestiam. Et prima quidem, quae ad hos spectat Lex, praescribit quo ordine in concione de rebus gravioribus verba facienda sint: primo nempe ab illis qui quinquagesimum aetatis an-

(2) Vid. Reimar. ad Dion. Cass. Lib. LXVIII. §. 26.

annum explevissent, tum a junioribus. Pag. 48.

„ Ἐπειδὴν τὸ καθάριστον περιενεχθῆ, καὶ ὁ κήρυξ τὰς
 „ πατρίους εὐχὰς εὐξήται, προχειροτονεῖν κελεύει τοὺς
 „ προέδρους περὶ ἱερῶν τῶν πατρίων καὶ κηρύκων καὶ
 „ πρεσβέων καὶ ὁσίων· καὶ μετὰ ταῦτα ἐπερωτᾷ ὁ κήρυξ,
 „ τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγο-
 „ νότων, ἐπειδὴν δὲ οὗτοι πάντες εἴπωσι, τότε ἡδὴ
 „ κελεύει λέγειν τῶν ἄλλων Ἀθηναίων τὸν βουλόμενον,
 „ οἷς ἕξεστι.” Cf. *Plutarch. an seni Resp. ger.*
 p. 748. C.

Legem Solonis, de ordine servando, ab iis, qui in concione dicunt, affert etiam Aesch. init. Orat. in Ctesiph. ex qua apparet, quanta perturbatione et tumultu res ibi tunc temporis gererentur, (quod sane in tanta multitudine nec novum, nec mirum,) quanta immodestia essent ii qui dicerent ad populum, quos ne ipsae quidem Leges continere possent; quod etiam inter mala fuit quae postrema aetate Remp. Atticam pessum dederunt (3). Optime autem ex Demosth. de F. Leg. p. 383, intelligitur, quales essent conciones illae, in quibus de gravissimis rebus deliberabatur:

„ ὁ δῆμος ἐστὶν ὄχλος, ἀτταθμητάτατον πρᾶγμα τῶν
 „ ἀπάντων καὶ ἀσυνθετώτατον, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ πνεῦ-
 „ μα ἀκατάστατον, ὡς ἂν τύχοι, κινούμενον· ὁ μὲν
 „ ἦλ-

(3) Luzac de Socr. Clive p. 100.

ἦλθε, ὃ δ' ἀπῆλθε· μέλει δ' οὐδενὶ τῶν κοινῶν, ἀλλ'
οὐδὲ μέμνηται." Memorat simul Aeschines tempe-
rantiam antiquorum illorum Oratorum, Periclis, The-
mistoclis, Aristidis, Solonis, a quibus toto coelo
differat Timarchus, quo consultore uti maxime
cives pudeat. Ne hoc igitur locum haberet, Legis-
lator a suggestu arcet, non si quis humili loco sit
natus, sed eos, qui turpiter vivunt. Quod dum
explicat Aeschines, legislatori, ait, visum esse
fieri non posse, ut idem, privatim improbus, in
republica bonus esset; et honesti viri quamvis
male instructam orationem utilem fore, παρὰ δὲ
ἀνθρώπου βδελυροῦ, καὶ καταγελάστως μὲν κεχρημέ-
νου τῷ σώματι, αἰσχροῦς δὲ τὴν πατρῶαν οὐσίαν κατε-
δηδοκότες, οὐδ' ἂν εὔ πάνυ λεχθῇ, συνοίσειν ἡγήσατο
τοῖς ἀκούουσι· quibus in verbis illud καταγελάστως,
ne cui mirum accidat, de tanto crimine usurpatum,
velut etiam infra p. 99. (quomodo visum est Mat-
thiae de Aeschine Orat. p. 1263.) tenendum est,
per euphemismum dici, Atticorum consuetudine,
immania etiam vitia, levibus nominibus tegentium;
idque Aeschini, praesertim in hac caussa, propo-
situm erat, ne turpibus verbis audientium auribus
obesset,

— *Verbisque decoris*

Obvolvitur vitium.

Ver-

Verbi causa , initio jam hujus Orat. p. 27. p. 98. p. 77. in Ctesiph. p. 565. Sic etiam , antequam de vita Timarchi privata agere incipit , veniam petit ab auditoribus , si cogatur verba facere de rebus , natura quidem non honestis , sed a Timarcho factis , nec hoc sibi , sed Timarcho imputandum (p. 64.). In tanto decori studio , maxima tamen inest turpitudinis aversatio et odium.

Lex igitur de Oratorum exploratione , ex qua Timarchum accusat Aeschines , sic se habet : „ Ἄν
 „ τις λέγῃ ἐν τῷ δήμῳ τὸν πατέρα τύπτων , ἢ τὴν
 „ μητέρα , ἢ μὴ τρέφων , ἢ μὴ παρέχων οἴκητιν (4)
 „ ἢ τὰς στρατείας μὴ ἐστρατευμένος , ὅσαι ἂν αὐτῷ
 „ προστάχθωσιν , ἢ τὴν ἀσπίδα ἀποβεβληκῶς (5) ἢ
 „ πεπορνευμένος , ἢ ἡταιρικῶς . ἢ τὰ πατρῶα κατεδη-
 „ δοκῶς , ἢ ὧν ἂν κληρόνομος γένηται • εἰ δέ τις
 „ παρὰ ταῦτα λέγῃ , δοκιμασίαν ἐπαγγειλάτω Ἀθη-
 „ ναίων ὁ βουλομένος , οἷς ἔξεστιν . ”

His olim sancitis , novam addiderant Legem
 Athe-

(4) Vid. G. J. Suringar , Dissert. ad Selectas Solonis Leges , p. 6. Franequerae , anno 1781.

(5) Talis vir ἄτιμος erat , in militia autem Romana „ Miles , „ qui in bello arma amisit vel alienavit , capite punitur , ” l. 3. §. 14. D. de re militari. Vid. Tayl. Lect. Lysiac. p. 317. T. VI. Vid. Orat. in Ctesiph. p. 556. De phrasi ὅπλα τίθεσθαι p. 55. vid. Wess. et Valck. ad Herod. l. IX. c. 59. Adnot. ad Thucyd. p. 98. 264. 278. 563. Ed. Dukeri.

Athenienses, in singulis concionibus, sortito, decernendam esse tribum ἐπὶ τὸ βῆμα, ἣτις προεδρεύσει, ut Tribules auxiliarentur Legibus et Democratiae: quam recitari non posse, ait Aeschines, quod eam Timarchus alique similes, ut minus idoneam, accusassent (6). Legitur autem Lex de εὐκοσμίας Oratorum, qua consuetudines, quae perperam invaluerant, et abusus prohibentur. „ Τῶν
 „ ῥητόρων εἰάν τις λέγῃ ἐν τῇ βουλῇ, ἢ ἐν τῷ δήμῳ, περὶ
 „ τοῦ εἰσφερομένου μὴ χάρις, ἢ δις περὶ τοῦ αὐτοῦ,
 „ ἢ λοιδορῇται, ἢ κακῶς ἀγορεύῃ τινα, ἢ ὑποκρούῃ,
 „ ἢ χρηματιζόντων μεταξὺ ἀνηκέστως (7) λέγῃ
 „ περὶ τῶν μὴ ἐπὶ τοῦ βημάτος, ἢ παρακελεύηται,
 „ ἢ ἔλκῃ τὸν ἐπιστάτην ἀφειμένης τῆς ἐκκλησίας, ἢ
 „ τῆς βούλης, κυριεύετωσαν οἱ πρόεδροι μέχρι ν' δραχμῶν
 „ εἰς ἕκαστον ἀδίκημα ἐπιγράφειν τοῖς πράκτορ-
 „ σιν. εἰάν δὲ πλείονος ἄξιός ᾖ ζημίας, ἐπιβαλόντες
 „ μέχρι ν' δραχμῶν, εἰσφερέτωσαν εἰς τὴν βουλὴν,
 „ ἢ εἰς τὴν πρώτην ἐκκλησίαν, ἐν τῷ βουλευτηρίῳ.
 „ ὅταν διεξίωσι κλήσεις κρινάτωσαν. καὶ εἰάν κατα-
 „ γνῶσ-

(6) γεγραμμένοι εἰσὶν, nam γράφεσθαι proprie de lege accusanda dici docuit Budaeus, Comm. L. Graec. pag. 583. Tayl. p. 58. Lex abrogata fortasse non est, quia iterum προεδρευούσης φύλης mentionem facit in Orat. c. Ctesiph. p. 387, sed in desuetudinem abiisse videtur.

(7) Acute Brunckius ad Aristoph. Eccles. vs. 293, literis transpositis, ἀνηκέστως mutavit in ἀνεστνηκῶς, conf. Schömann de Comitibus p. 115. qui omnem hunc locum explicat et emendat.

ἡ γνωσθῇ αὐτοῦ κρύβδην ψηφίζομένων τῶν βουλευτῶν,
ἡ ἐγγραψάτωσαν οἱ πρόεδροι τοῖς πράκτορσιν [τῶν
νόμων]” — Usque ad pag. 64.

In verbis: εἰσφέρειτωσαν εἰς τὴν βουλὴν, ἢ εἰς τὴν
πρώτην ἐκκλησίαν, ἐν τῷ βουλευτηρίῳ · ὅταν διέξωσι
κλήσεις κρινάτωσαν, meliorem interpunctionem, qua
voces ἐν τῷ βουλευτηρίῳ, referuntur ad sequentia,
non ad antecedentia, dudum receperunt viri docti.
Nempe ἐν τῷ βουλευτηρίῳ jam agendum erat de ma-
joribus mulctis illis, quas in ipsa concione soli
Proëdri decernere non potuissent. Caeterum Peti-
tus LL. Att. p. 348. haec verba, ὅταν διέξωσι
κλήσεις, perperam vertisse videtur *ubi in jus voca-
tus fuerit*, melius Wolfius, p. 265. F. *ubi autem
citationes recensuerint*, quod ignorare se fatetur
Reiskius ad hunc locum, neque perspectum erat
Matthiae, apud Schömannum pag. 115, legenti,
δ. αἱ κλήσεις. Πράκτορες sunt publici exactores ejus
pecuniae, qua mulctati sunt qui fraudem legibus
fecerunt, quique hanc debitam a debentibus exi-
gebant (8). Si litem aestimatam solvere non pos-
set reus, in vincula conjiciebatur, quin imo fi-
lius infamis erat, et, si parens in carcere mortuus
esset, in vinculis iisdem tenebatur, ut vel ex Ne-
po-

(8) Sigon. de Rep. Athen. l. IV. c. 3. Böckh, Staatshaush.
d. Ath. T. I. p. 167.

potis Miltiade et Cimone notum. Quod Reiskius dicit, exactores suos cuique demo seu pago fuisse, non probat additis testimoniis.

§. 5.

Mores Timarchi privati.

Ut sibi proposuerat Aeschines, recenset jam vitam Timarchi privatam, et omissis quae fecerat puer, dicit, eum juvenem in Piraeo, apud Euthydicum medicum quemdam, fuisse, specie artis discendae, revera autem, ut se venditaret; ne autem nimis diligens videatur, eorum tantum mentionem facit, quorum in aedibus versatus est Timarchus.

Sic et Cicero Verris adolescentiae maculas, ignominiasque praeterit (1), idemque alio loco (2):
 „Nihil a me de pueritiae suae flagitiis, peccatis-
 „que audiet, nihil ex illa impura adolescentia
 „sua, quae qualis fuerit, aut meministis, aut ex
 „eo quem sui simillimum produxit, recognoscere
 „potestis: omnia praeteribo quae mihi turpia dic-
 „tu videbuntur etc.” Aeschines, p. 65. de iis
 quae

(1) Act. I. in Verr. c. 4.

(2) Act. II. Lib. I. in Verr. c. 12.

quae fecerat puer Timarchus, dicit: „ἔστω ταῦτα
 „ἄκυρα, ὥσπερ τὰ ἐπὶ τῶν τριάκοντα, ἢ τὰ πρὸ Ἐυ-
 „κλείδου (3).” Hisce verbis adscripsit ex inedi-
 to Scholiaste sua manu Wesselingius in Exem-
 plari Veterum Orat. edit. Steph. p. 6. quod pos-
 sidet Pater, emtum ex Bibliotheca C. Segaar,
 V. C., haecce: „οἱ Ἀ τύραννοι διὰ Αακεδαιμονίων
 „κατασταθέντες, καὶ τὴν πατρίον πολιτείαν τῶν
 „Ἀθηναίων καταλύσαντες, ἐλυμήναντο τοὺς Δράκον-
 „τος καὶ Σόλωνος νόμους (4).” Quae quidem
 tempestas cum brevi desaevisset, oppressis feli-
 cissime Thrasybuli et sociorum virtute tyrannis,
 decretum publice fuit, ut Legum Tabulae recen-
 serentur, atque interea certa illis auctoritas mane-
 ret, quas Draco et Solon promulgaverant (5).
 Latae tum novae Leges sunt plures, nec paucae,
 quae concordiam conturbaturae videbantur, anti-
 quatae. Et quia Archonte Euclide, ea Legum
 recensio fuit absoluta, inde haec locutio: ἄκυρα
 ὥς τὰ πρὸ Ἐυκλείδου. Archon autem fuit Euclides
 Olymp.

(3) Ulpianus ad h. l. a Wolf. cit. in edit. Reisk. est p. 812.
 E. ed. Wolf.

(4) Haec verba citat Wessel. in Praef. ad Petit. LL. Att.
 pag. 4. De ipsa Historia vid. Xen. Hellen. l. II. c. ult. Justin.
 l. V. c. 8. Nepos in Thrasyb. Vid. et de hac re Tayl. in Vita
 Lysiae, pag. 147. T. VI.

(5) Ut dicit Andocides Orat. De Mysteriis, pag. 12. edit.
 Steph.

Olymp. XCIV. anno 2. a. Ch. 401. id est anno post Tyrannos ejectos (6).

Sed ad Timarchum revertamur. Erat Misgolas quidam, Naucratis filius, Colyttensis, qui sentiens quare versaretur Timarchus apud Eurhydicum istum, parva pecunia impensa, eum secum abduxit: apud hunc multa indecora perfecit: inter alia hocce. Bacchi festum celebrabant Misgolas et Phaedrus quidam, quumque Timarchus idem faceret, domum non est reversus: quod aegre ferens Misgolas, quaerit eum et invenit cum hospitibus quibusdam in caupona prandentem. Minato igitur Misgola hospitibus, ut qui juvenem liberum corrupissent, hi timentes, omnibus relictis, aufugerunt. Recitari ergo jubet Orator (pag. 75.) Misgolae testimonium: e quo appareat non desinere Timarchum eandem observare cum eo consuetudinem: quod si testari negaret, mulctandus esset Misgolas (7). Timarchum, postquam dimiserat Misgolas, recepit Anticles, Calliae filius, qui tunc temporis, cum hanc Orationem haberet Aeschines, aberat cum colonis Samum missis; de qua

ex-

(6) Simsoni Chron. Col. 788.

(7) Ἐκκλητεύω, ob testimonium non dictum multor. Sic et de F. Leg. pag. 246. ubi vid. Tayl. De Testibus, Pet. l. c. pag. 440. qui hanc Legem recenset, pag. 447.

expeditione agit Vales. ad Harp. in v. κληροῦχοι
 p. 45. citans et alios et Dionysium in Dinarchi
 ἰδιωτικοῖς ψευδεπιγράφοις (8), ubi dicit de Dinar-
 chi Orat. quadam, „ οὗτος ὁ λόγος εἴρηται ἐπὶ Ἀρι-
 „ στοδήμου Ἀρχοντος, ὥς ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου γίνε-
 „ ται δῆλον, οἱ μὲν γὰρ εἰς Σάμον ἀποσταλέντες
 „ κληροῦχοι, κατὰ τοῦτον τὸν ἄρχοντα ἀπεστάλησαν,
 „ ὥς Φιλόχορος ἐν ταῖς ἱστορίαις λέγει.” Archon au-
 tem fuit Aristodemus Olymp. CVII. anno 1. id
 est a. Ch. 350. Ergo jam per quinque aut sex
 annos Anticles iste in insula illa abfuerat, cum
 haec Aeschines diceret. Indeque novum etiam ha-
 bemus argumentum contra Reiskii opinionem de
 anno hujus Orationis habitae: nam anno 1. Olymp.
 CV. Aeschines mentionem facere non potuit de
 iis quae acciderunt Olymp. CVII. Conf. Böckh,
 Op. Laud. Vol. I. pag. 460.

Ab hoc Anticle iterum dimissus (pag. 78.) Ti-
 marchus, totos dies inter aleatores, et in aedi-
 bus ubi galli gallinacei pugnabant (9), versatus
 est

(8) Pag. 118. T. II. edit. Lipsiensis anno 1691. Heraclides
 Ponticus de Politis, quem citat Vales. adjectus est Cragio, de
 Rep. Lacedaemoniorum.

(9) Ἀλεκτρυόνες et ὀρνυγες, p. 79 et 83. aves erant, quae ad
 pugnam secum invicem exercitatae, maxime ab Atheniensibus
 amabantur, ut et alia animalia ex longinquis regionibus allata,
 quae ad luxum pertinent. vid. de Pauw, Recherches Philosoph.

est, ubi eum invenit et secum duxit Pittalacus, servus publicus (10). Hic cum degebat, ex Hellesponto advenit Hegesander, Timomachi Quaestor.

Jam antea enim Athenienses, in Chersoneso Thracica colonias condiderant, quae metropoli subjectae, defendebantur tamen ab ea contra hostium invasiones, et quarum jus tuebatur populus Atheniensis. Multum igitur intererat qualis esset ratio Athenarum cum Thraciae principibus, quum hi, inimicitiis accensis, facile potirentur hisce in Chersoneso coloniis. Quare semper Athenienses et id spectabant, ut horum regum amicitiam servarent et societatem, partim jure civitatis dato, partim foederibus pactis, cujus tamen rei eventus omnis istorum fide nitebatur. Hujusmodi erat Cersobleptis pater, Cotys, qui potens factus, nec Atti-

sur les Grecs. p. 317. in cap. de Luxu Atheniensium. Caeterum quotannis publicum erat certamen gallorum gallinaceorum: cujus certaminis originem vid. apud Aelian. V. H. l. II. c. 28. cit. a Meurs. Th. Att. c. 25. Luciani de Gymnasiis locus, quem citat, est T. II. p. 918. Bachius ad Xen. Symp. c. IV. §. 9. Not. a Reimaro ad Dion. Cass. l. 66. c. 25. A. Willet, ad Galeni Protrept. pag. 129. sq. Ab Aristophane in Avibus vs. 1207. Midias vocabatur ὀρνυξ, idque, ut Scholiastes ait, διὰ τὸ κυβεύειν. vid. et Beck. ad hunc vs.

(10) Οἰκέτης δημόσιος, Hemsterh. ad Polluc. IX. Sec. 10. pag. 920.

ticum civitatis jus, nec dona curans, totam popu-
latus est Chersonesum, Atheniensesque inde ex-
pulit (11). Decernunt itaque hi in concione,
classem mittendam; quod accidit Arch. Molone,
id est, Olymp. CIV. anno 3. ante Ch. 360 (12).
Sed brevi post interficitur Cotys a Pythone et
Heraclide, qui propterea ab Atheniensibus civitate
sunt donati. Hujus classis imperator fuit Timo-
machus (13) et ejus Quaestor Hegesander (14).

Hic igitur adiens Pittalacum, in alea ludenda
sodalem, vidit ibi et expetiit Timarchum, qui et
lubens sequitur: quam rem aegre ferens Pitta-
lacus, *saepe ejus domum* adibat (15); quumque

mo-

(11) Demosth. contra Aristocr. pag. 658 et 659. Tom. I.

(12) Demosth. contra Polyclem, pag. 1207. Diod. Sic. l. 15.
c. 90.

(13) Demosth. I. c. pag. 1210. in f.

(14) Aderant nempe et Trierarchis Quaestores. vid. Harpocr.
in v. *ταμίας*, ibique Vales. Dem. contra Timoth. p. 1188. ac,
Hecet Böckh, p. 85. T. II. dubitet, utrum omnes Trierarchi,
Quaestores habuerint, an sacrae tantum Triremes, ex hoc ta-
men loco, (quem non citat) apparere videtur et alias, prae-
ter Sacras, Triremes, suos habuisse Quaestores, qui stipendium
solverent, et rem pecuniariam curarent, Böckh, l. c. T. I.
pag. 184. not. 94. T. I. p. 196. not. 136. Caeterum Hegesan-
der iste et Minervae Quaestor fuit, Crobuli Frater, p. 127.
Orat. adv. Tim. De Crobulo qui et Hegesippus dicitur, vid. a
Tayl. cit. ad pag. 509. Orat. in Ctesiph.

(15) Legitur pag. 81. *καὶ ἑφοῖτα ἐπὶ τὴν οἰκίαν*, ubi V. Cl.
van Assen me admonuit forte legendum esse *καὶ ἑφοῖτα ἀπὸ τ. ο.*

molestus iis esset, hi et alii, ebrii, nocte Pittalaci domum invadunt, omnia turbant et destruunt, ipsumque vehementissime plagis afficiunt (16). Postea Pittalacus diem utrique dixit, sed ob varias causas, a criminatione desistere et quiescere statuit, contentus si nullum accederet novum malum. Sic itaque secum habuit Hegesander Timarchum. Porro testimonia recitantur: usque ad pag. 93.

§. 6.

De Testibus et Testimoniis.

Porro (pag. 94.) orator agit de testibus et testimoniis, quae, inquit, si quis apertiora forte et diligentiora requirat, rem postulat, quae in huiusmodi iudicio postulari sine dedecore nequit: nec tamen propterea ab accusatione desistendum de-

Sic in Aristoph. Plut. vs. 1007. Ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν αὐτὴ τὴν ἑμὴν, et Valck. ad Herod. l. IV. c. 162. not. 16. αὐτὴ solet venuste poni pro συνεχῶς.

(16) lis qui cit. pag. 83. ad voces τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγὰς add. Hemsterh. in add. ad Th. Mag. ad pag. 359. Pag. 85. huius Orat. occurrit vox ἀφαίρεσθαι, quae proprie dicitur de assertionem in libertatem. vld. Harp. in v. ἀφαίρεσις, ibique Vales. — Schol. Aesch. in Tim. pag. 733. Tom. III.

monstrat, multa esse ostendens, quae scimus verissima esse, licet nemo disertum eorum testimonium proferat. Ut, (exempla Timarchi moribus congrua proferens), sciunt omnes quid fiat ab eo, qui in lupanar (1) ingreditur. Secundo, quando juvenis, forma praestans, paternis aedibus relictis, in aliena domo pernoctat, sumptuosis coenis fruitur sine suo sumtu, cum et tibicinas habet, atque meretrices sumtuosissimas, ludit, nec ipse quidquam solvit, sed alius pro eo: num quid ista divinatione indigent? Dein civilia exempla addit. In civium nimirum recensione (2), quando populares aliquem jurejurando confirmant, alienum a populo suo esse, reliqui, tametsi nemo eum neque accuset, neque testimonio laedat, ex sua ipsorum conscientia, statim condemnant (3). Tum et ex ipsa Timarchi vita exempla citat, e quibus apparet, silentio etiam sine testibus eum condemnare.

(1) Cit. a Tayl. ad vocem οἷονμα, pag. 95. add. Valck. ad Herod. II. c. 121. 5. Eadem significatione haec vox occurrit pag. 136. vid. et Perizon. et Abr. Gronovius ad Aelian. Var. H. Lib. VI. c. 1. pag. 444. cit. ab Ernesto ad Xenophon. Mem. Lib. II. c. 2. 4.

(2) De vocibus μετὰ χεῖρας, pag. 99. vid. Alciphron. Epist. I. I. pag. 141. ibique Berglerus.

(3) De sortiendi rationibus variis, vid. H. Junli, Animadv. Lib. II. c. 5. qui et citat τετραπλημέναις ψήφοις, de quibus loquitur Aesch. pag. 102.

nari solitum. Veluti cum in senatu mentionem injiceret de moenium aut turris apparatu, aliave diceret, quae sensu nequam intelligi possent, Athenienses ridere solitos. Simile quid, sed majoris momenti, et in concione acciderat, cum Areopagitae ad populum referrent (4) de psephismate quodam Timarchi, de habitationibus in Pnyce curandis: et Autolyco, viro gravi et sancto verba faciente, risum tenere Athenienses non potuerunt, ubi ejusmodi quid dictum esset, quod in Timarchi turpes mores detorqueri quodammodo posset.

Itaque talibus indiciis convictum esse criminis Timarchum dicit Aeschines, neque etiamsi nulla diserta afferantur testimonia, nunc in hac exploratione absolvendum. Pari ratione factum esse ostendit in crimine ambitus, sive judicii corrupti, quod *δεκάζειν* Attici dicunt. Neque vetus erat crimen, sed primus, si Aristoteli apud Harpocrationem v. *Δεκάζων* fides est, Anytus instituit Tribunalia corrumpere, extremo bello Peloponnesiaco: cf. Vales. ad h. l. Quum autem ea turpitudine invalesceret, Demophilus nonnullos accusare instituit (p. 107.) οἵπερ ἄρα ἐνεχέλρουν συνδεκάζειν τὴν

(4) Ad locum Isocr. ex Areop. a Wolfio pag. 104. cit. vid. Doct. J. T. Bergman, Specim. cit. pag. 68.

τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰλλα δικαστήρια. In quibus iudiciis, ait Aeschines, quum neminis testimonium afferri posset, nisi vel ejus qui corrupisset, vel ejus qui corrumpi se passus esset, et contra utrumque genus lex poenam statuisset, tamen qui accusabantur ex vulgi conscientia mortis condemnati sunt. Pariter igitur Timarchus sine testibus condemnandus erit, nisi tota lex et ipsa veritas tollenda sit: perspicuum enim est neminem qui optime noverit, testem fore: itaque hac ratione qui maxima peccarint, facile effugere posse.

Porro eandem rationem iudicii sine disertis testibus probat exemplo Areopagi (p. 113.): quod nobilissimum tribunal saepe etiam contra oratorum eloquentiam, et in absentia testimoniorum, condemnare solet ex iis, quorum ipsi conscii sunt Areopagitae. Quare et hanc causam judicandam esse monet orator e fama praeterita et diuturna (5) de moribus Timarchi, non ex oratione eorum qui artificiose nunc eum defensuri essent.

§. 7.

(5) Famae auctoritatem defendit etiam pag. 138. vid. §. 10. hujus Cap.

Timarchum patrimonium perdidisse.

Aggreditur alteram accusationis partem Aeschines, qua ostendit Timarchum profudisse bona paterna. Sic incipiens: „καίτοι λογόγραφός γέ τις
 „φησιν, ὁ μηχανώμενος αὐτοῖς τὴν ἀπολογίαν, ἐναν-
 „τία με λέγειν ἑμαυτῷ· οὐ γὰρ δὴ δοκεῖ εἶναι αὐτῷ
 „δυνατὸν τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον πεπορνεῦσθαι καὶ τὰ
 „πατρῴα κατεδηδοκέναι.” In hocce loco λογόγρα-
 φόν τινα nominans, significat Demosthenem, cujus
 cum Aeschine similtas nota est. Plurimis igitur
 se invicem perpetuo consecretantur conviciis, ut
 Aeschines in hac Oratione Demosthenem vo-
 cat ἄνθρωπον ἄμουσον καὶ ἀπαίδευτον (1), κίνα-
 δον (2). In reliquis orationibus θηρίον (3), συ-
 κοφαντὴν (4), mendacem (5). Convicia Demos-
 the-

(1) Pag. 165. Exagitat et Demosthenem, pag. 167.

(2) Pag. 175.

(3) De F. Leg. p. 219.

(4) De F. Leg. p. 273. Demosthenis vocem perstringit p. 321.
 ejus genus in Orat. in Ctesiph. p. 561.

(5) In Ctesiph. p. 490. Aeschines a Demosthene vocatur, πανούρ-
 γος, θεοῖς ἰχθὺς, de F. Leg. p. 371. Tom. I. Ironice θαυμάσιος
 στρατιωτής. ibid. p. 375. Δαρροδόκος, κόλαξ, ταῖς ἀραῖς ἔνοχος, ψευ-
 στής, τῶν φίλων προδότης. ibid. p. 404. et saepe aliis locis.

thenis in Aeschinem sunt in Orat. de Cor. p. 269, ad quem locum Harlesius dicit (6). „ Ea tunc erat „ Atheniensibus et poetis et oratoribus consuetudo, ut magnam libertatis Reip. partem in licentia de aliis impune et palam, praecipue in concione, omnia dicendi poneret, et plebs Attica, si alter alterum in perorando conviciis lacerasset, mire delectaretur. (vid. ipsum Dem. de Cor. p. 273.) Demostheni et reliquis Graecis talia opprobria et convicia non aequè ignobilia, sordida, homineque liberali, beneque educato indigna ac hodie nobis, visa et sonuisse videntur. Quare Riccio in Diss. Homerica, et Klotzio de Verecundia Virgilii lubenter assentior, nos usum horum vocabulorum non plane habere cognitum, atque interpretationem ex vulgaribus Lexicis esse ridiculam (7).”

Quod

(6) Demosth. de Cor. edit. Harles. p. 257 et 259. in not.

(7) Doctiss. Vatry, Hist. de l'Acad. des Inscriptions et B. Lettr. T. XIV. pag. 109. hujus rei causam in Reip. forma ponit, dicens „ c'est que dans les Républiques, où il regne une parfaite égalité, entre tous les citoyens, on a moins d'égard les uns pour les autres et l'on se traite avec moins de politesse. Tous les autres orateurs anciens, sans en excepter Cicéron, se ressentent de cette licence républicaine. De Pauw contra ait: c'étoit plutôt là un ancien préjugé du barreau d'Athènes. De Pauw, Recherches Phil. sur les Grecs, T. II. p. 22. vid. et Tayl. Praef. ad Demosth. Orat. de F. Leg. p. 333.

T. I.

Quod dicit in eadem sententia Aeschines, Φησὶ, ut et pag. 143. ὥς ἀκούω, ὥς φασὶν, p. 442. πυνθάνομαι, et saepe alibi, haec et similia accipienda sunt de praemeditatione et occupatione argumentorum quae ab adversariis proferri posse existimabat. Quo artificio illud consequabantur, ut adversarii rationes, jam antequam expromerentur, infractae et refutatae essent: quin et studiose eas ridicule proponebant, quo magis suae causae victoriam facilem vindicarent. Verum etiam illud tenendum veteres oratores, orationes jam dictas postea corrigere et supplere solitos, indeque factum esse ut accurate subinde adversariorum argumenta ab iis referrentur (8).

Non absurdum igitur esse demonstrat Orator, eundem et scortum esse, et patrimonium per luxuriam absumere: sed illud pueri et adolescentis, hoc viri esse. Igitur et Timarchus quamdiu bona Hegesandri uxoris, et pretium quod ex ista re accipiebat, sufficebant, lautissime et in omnium rerum affluentia vivebat uterque: quum autem jam exoletus esset Timarchus, nec quisquam quid ei largi-

T. I. Appar. Crit. ad Demosth. Philostr. vitae Sophist. p. 401 et 519. La Harpe Cours de Litterat, T. II. p. 447.

(8) A. G. Becker, Demosth. als Staatsman und Redner, pag. 196. Quintil. Inst. XII. 1. 4.

giretur, mores tamen ejus idem exigent semper, patris invasit et perdidit facultates, de quibus vidimus Parte I. §. 4. quae omnia bona vendita ab eo esse, disertis testimoniis confirmat Aeschines (9), nihil etiam novi ab ipso emptum acquisitumque esse ostendens: usque ad pag. 125.

§. 8.

Qualis Timarchus in muneribus publicis.

Persequitur porro actor qualis in muneribus publicis Timarchus fuerit: nullum nec sorte, nec electione nactus, omnia donis cum emisset. Logista igitur factus, cujus magistratus hoc munus erat, ut rationes a reliquis magistratibus omnibus exigent, dupliciter rem male gessit.

Nam

(9) Arignotus, Timarchi patruus, inter ἀδυνάτους erat, pag. 122. De quibus vid. Harpocr. in v. ibique Vales. Maussacus ibi eos confert cum iis quos Galli vocant *oblats*, de qua voce vid. Menag. Orig. d. l. Langue Franc, in v. Reinesius, V. Lect. p. 380. citat et Suidam. Petit. LL. Att. p. 667. Böckh, I. c. T. I. p. 260. sq. qui pag. 261. citat ineditum Scholiastem, eundem quem Patris exemplari adscripsit Wesselingius. Mercedem datam civibus invalidis significari putat Reiskius, voce ἐξιστασι-
κόν, in Demosth. Orat. περί Συντάξεως pag. 167. vid. Indicem Graecit. Demosth. in v. et quos citat Tayl. ad Lysiae Orat. pag. 738. Tom. V.

Nam et donis acceptis *παρὰ τῶν οὐ δίκαιως ἀρξάντων*, civitatem damno affecerat, et in primis *ἐσυκοφάντησε τῶν ὑπευθύνων τοὺς μηδὲν ἡδίκηκότας*, i. e. artibus effecit, ut, qui nihil male gessissent, in publico tribunali ab Euthynis accusarentur. Totum hoc argumentum de Logistis ceterisque cum iis conjunctis magistratibus, post Boeckhium exponit Heffterus, in Op. Cit. pag. 373 sqq.

In Andro insula, Archontis munus emit triginta minis. Nam et ibi, sicut in aliis insulis civitatibusque sibi subjectis, Athenienses magistratus quotannis constituisse videntur. In quo imperio quam libidine atque avare se gesserit, breviter commemorat Aeschines, privatorum autem, in quos saevierit, neminem evocat, *τὴν αὐτοῦ συμφορὰν, ἣν εἴλετο σιγᾶν, εἰς πολλοὺς ἐκμαρτυρῆσαι*. Sicuti Cicero, Act. I. in Verrem, cap. 5. „ illorum „ calamitatem commemorando augere nolo, quibus „ liberos conjugesque suas integras ab istius petulantia conservare non licitum est.”

Senator, Archonte Nicophemo, una cum Hegesandro, Quaestore pecuniae sacrae Minervae (1) furatus est mille drachmas, quod ita in concione denunciavit Pamphilus, ut Hegesandrum virum,

Ti-

(1) De hoc munere copiose egit Boeckhius, l. c. I. pag. 172. sqq.

Timarchum mulierem appellaret. Hujus Pamphili tum sententia etiam refertur, eadem oratione in concione dicta, qua censuit Senatui praemium, i. e. coronam, non tribuendum esse, nisi Timarchum condemnatum sceleris, ἐφυλλοφορήσασα δικαστηρίῳ παραδῶ, i. e. suffragiis latis, senatorio munere privatum tribunali tradidisset. E quo loco intelligitur senatum potestatem habuisse movendi senatoris tacitis suffragiis, quae foliis inscribebantur (2). Verum etiam hoc discimus, qui ita Senatu motus esset, tribunali tradi: neque enim poena continetur illis senatorum suffragiis: neque etiam παραδοῦναι τῷ δικαστηρίῳ significat reum deferre ad tribunal, sed tantum totam rem ulterius cognoscendam tribunali permittere. Ipsa autem accusatio in populo, ad quem talia deferebantur, a Thesmothetis instituenda erat. Cf. Pollux, VIII, c. 9. S. 87. Verum sequentia diligentius consideranda sunt. Narrat enim Aeschines: μετὰ ταῦτα ὥς ἐπικυήλθεν ἡ βουλὴ εἰς τὸ βουλευτήριον, ἐξεφυλλοφόρησε μὲν αὐτὸν, ἐν δὲ τῇ ψήφῳ κατεδέξατο, i. e. cum (e concione scil.) in curiam venisset Senatus, ejecit quidem illum, sed in suffragio recepit. Quae extrema verba Heffterus, Op. Cit. pag.

(2) Cf. Harpocr. v. ἐκφυλλοφορῆσαι. Etiam Syracusanorum Ostracismus foliis utebatur: Hesych. v. πεταλισμός.

pag. 372, locum hunc ceteroquin acute tractans, perperam accipit de nova suffragiorum institutione de ipso Timarcho (*bey einer neuen Ballotirung nahm er ihn wieder in seine mitte auf.*) Potius ita explicandum opinor, Senatum tacitis quidem illis suffragiis ejecisse Timarchum, sed non satis fortem et constantem fuisse, ut hanc ejectionem servaret, itaque, cum de alia quadam re sententiae ferendae essent, Timarcho etiam ut sententiam diceret, permisisse, et sic facto quidem eum recepisse. Ut enim e sequentibus apparet senatum oportuerat Timarchum ἐξελαύνειν ἐκ τοῦ βουλευτηρίου. Quapropter ne praemium quidem Senatus tulit. Ex his omnibus hoc colligit argumentum Aeschines, non oportere eum absolvi, ob quem non condemnatum senatores corona privati fuerint, neque eum oratorem populo servare, qui senatui minus convenire judicatus sit.

Pergit ad aliud munus, idque χειροτονητόν. Fuerat autem ἐξεταστής τῶν ξένων ἐν Ἑρετρίᾳ. Diu enim Graecae civitates, in primis Athenienses, exercitum e mercenariis contrahebant, neque πολιτικὴν δύναμιν i. e. ex civibus constantes copias, habebant. Sed quae his mercenariis destinatae erant pecuniae a demagogis et praetoribus saepe pessime administrabantur, κενὰς χώρας in exercitum relinquentibus, itaque partem pecuniae sibi vindicantibus.

Qua-

Quale quid Demostheni objecit Aeschines Contr. Ctesiph. pag. 536. μισθοφορῶν ἐν τῷ ξενικῷ κεναῖς χώραις, καὶ στρατιωτικὰ χρήματα κλέπτων. Hujus avaritiae comprimendae causa mittebantur cum exercitu ἐξετασταί, exploratores et censores, qui viderent an omnes mercenarii adessent, omnesque valentes et armati essent, quos mercede conduxisset Respublica. Sed et hi corrumpebantur, ut ex Timarchi exemplo videre licet. Hosce autem liberos fuisse a militia, et necessitate in castra exeundi, probat Reiskius ex loco Orat. de F. Leg. Aesch. pag. 339. ἄνθρωποι ἐν μὲν εἰρήνῃ τὰ δεινὰ τῷ λόγῳ προορώμενοι — ἐν δὲ τοῖς πολέμοις ὅπλων οὐχ ἁπτόμενοι, ἐξετασταὶ δὲ καὶ ἀποστολεῖς γινόμενοι — εἰς τοὺς ἐσχάτους κινδύνους τὴν πόλιν καθιστᾷσι (3). Solus autem Timarchus crimen confessus est, et περὶ τοῦ τιμήματος ἰκέτευεν, unde reliqui talento, ipse 30 minis multatus est.

A Leuconide etiam corrumpi se passus est Timarchus, bis mille drachmis (sive 20 minis) acceptis, ut Philotaden quemdam suum diceret libertum, et in civium recensione a popularibus repudiari (ἀποψηφίσασθαι) curaret, cujus cri-

(3) Reiskius Ind. Graecit. Aesch. in. v. ἐξετασταί. De ἀποστολεῖν idem dicit, in eodem Ind. in v. Böckh, Op. Cit. T. I. pag. 314. sq.

minis convictus est Timarchus, licet jurejurando confirmasset se nulla accepisse dona. Haec omnia testimonium auctoritate firmantur: usque ad pag. 132.

§. 9.

Primum Demosthenis pro Timarcho argumentum.

Supersunt ab Aeschine (pag. 133. sqq.) tractanda duo accusationis capita: primum, defensionis, quae a Demosthene susciperetur, praenarratio (προδηγήσεις τῆς ἀπολογίας, ἥς ἀκούω μέλλειν γίνεσθαι.) secundum, adhortatio civium ad virtutem, quae est hujus Orationis Epilogus.

Demosthenis pro Timarcho argumenta, quatuor in primis enumerat Aeschines, et refutat: quorum primum hujusmodi erat. Senatus quotannis vectigal meretricium (τὸ πορνικὸν τέλος) vendit: conductor autem horum vectigalium non conjicit, sed diligenter tenet, quinam huic vitae generi studeant (τοὺς ταύτῃ χρωμένους τῇ ἐργασίᾳ.) Hujus itaque qui hoc a Timarcho tributum collegit, testimonium afferatur, postulat causa, non ut simplici criminatione accusatoris contenti sint iudices. Sed eum, qui legati munus obiisset et populi consiliarius

rius esset, non totam rem negare audere, sed postulare, ut quibus in locis turpia fecisset, impudentis esse dicit Aeschines. Simul defensionem Timarcho suppeditat, honesto et temperanti viro convenientem (1), adjiciens non confugiendum esse reo ad cognomina locorum ubi sederit, non enim aedes imponere cognomina habitantibus, sed contra habitantes parare nomina locis ubi versantur, ut multis exemplis probat: usque ad pag. 138.

Ad Aeschinem, hanc causam tractantem, audiendum, multi aderant juniores et seniores, non tantum ex civibus Atticis, sed et ex reliqua Graecia (2). Sic et plerique civium iudicio de Falsa Legatione intererant (3): praesertim vero cum orationem haberet in Ctesiphontem, adstabant, quot nemo umquam publico certamini adfuisse meminere (4). Quid enim aut tam visendum, aut audiendum fuit, quam summorum Oratorum in gravissima causa, accurata et inimicitiis incensa contentio (5).

§. 10.

(1) Videantur singula, quae, ex Aeschinis sententia, pertinent ad temperantem virum et popularem, in Orat. adv. Ctesiph. p. 559.

(2) Pag. 133. Orat. in Tim.

(3) Pag. 191. Orat. de F. Leg.

(4) Pag. 444. Orat. in Ctesiph.

(5) Cic. de Opt. Gen. Orat. in fine.

Secundum Demosthenis pro Timarcho argumentum.

Secundum Demosthenis pro Timarcho argumentum hoc est: Nil injustius est Fama, ut quibusdam exemplis probat (1), nec, si Timarchus formosus fuit, atque ex ipsius formae calumnia, non propter facinora sua male audit, ideo eum plecti oportet. Aeschines contra affirmat, de hominum vita et actionibus non mendacem temere errare famam per urbem, multis privata nuntiantem acta, multa etiam futura divinantem: quare et huic, ut Deae, aram posuisse majores (2). Homerus (3)

(1) Sic Demosthenes *Batali* nomine vocabatur a multitudine vid. pag. 139. et pag. 142. et ab Aesch. pag. 163. et pag. Orat. de F. Leg. 273. Quo nomine significari videtur corporis pars, quae honeste satis enuntiari nequit, vel secundum alios mollis tibicen et effeminatus. Universe in molles et parum viros *Batali* nomen enuntiari solitum est. Coel. Rhodiginus, *Lect. Ant.* pag. 220. Sed de his acturum se in vita horum oratorum pollicitus est Taylorus, vid. Harles in edit. Dem. pro Cor. pag. 330. not. 88. Harpocr. in v. J. Brodaeus in *Thes. Crit. J. Gruteri*, Tom. II. pag. 461. Hemsterh. ad Arist. Plutum, pag. 365. vid. et quos citat J. de Turreil in *Preface Historique*, pag. 72. ante *Philippiques de Demosth.*

(2) vid. Wyttenb. *Bibl. Crit. P. IX.* pag. 57. sq. et *P. XII.* pag. 81. 82.

autem et Euripides de ea locuti sunt, tamquam de re magnae auctoritatis; quin et Hesiodus, disertis verbis *Deam* eam vocat: cuius versus iterum citat Aesch. in Orat. de F. Leg. pag. 311. ubi et discrimen esse affirmat Famam inter et Sycophantiam, et utramque definit. Demosthenes enim in Orat. de F. Leg. pag. 417, Famae auctoritatem, ex hac in Timarchum Oratione, in ipsum retorserat Aeschinem, quem omnes affirmabant, a Philippo dona accepisse. Hos igitur poëtas honesti viri laudant, cuius autem turpis est vita, hanc Deam non colunt: quorum in numero habendus est Timarchus, qui tali utitur fama, ut Aeschines de eo dicere non dubitet: ἅμα τὸννομα λέγεται, καὶ τὸ ἐρώτημα εὐθὺς ἐρωτᾶται, ποῖος Τιμαρχος; ὁ πόρνος; sic Cicero de Verre ait: „Hominem esse arbitror neminem, qui nomen istius audierit, quin facta quoque ejus nefaria commemorare possit.” Act. I. in Verr. c. 5. Pertinet haec orationis pars usque ad pag. 143.

§. II.

(3) Verba, quae Homeri nomine Aeschines profert, nec in eo inveniuntur, Barnesius putat esse ex poëmate Homeri perduto, Ἀλώσει Οἰχαλίας, vid. pag. 137. Tom. V. edit. Hom. Ernest. De poëmate ipso Fabric. Biblioth. Gr. Tom. I. pag. 23. Simile quidem est illud quod de ὄσσα, quae Homero fama dicitur, est *Odyss.* α. 412.

Tertium Defensoris pro Timarcho argumentum.

De Graecorum in pueros amore nota res est (1) cuius rei causam se invenisse putat Pauwius (*Recherches sur les Grecs*, Tom. I. p. 120.) in eo quod nusquam terrarum viri tam insigni corporis forma fruerentur; (quorum multos enumerat pag. 107 sq.) mulieres contra pulchrae tam paucae invenirentur, ut pictores magna cum difficultate nanciscerentur, quae formae exemplum haberi possent, (pag. 71. Tom. II).

Tertia igitur defensionis pars, quam refutat Aeschines, proferretur a duce quodam, qui in suggestu prodiens diceret: juvenum amorem honestum quid et decorum esse: idque probaret Harmodii et Aristogitonis, tum ex Homero, Patrocli et Achillis exemplis: pulchritudinem etiam laudaret: adderet denique ipsum actorem, Aeschinem, amasse, et carmina amatoria composuisse.

Ex

(1) Pauci tamen de ea auctores citandi videntur. Praeter Xenoph. in Sympos. c. 7. § 12. et Plat. Symp. vid. inter Recentiores Gesnerus de Socrate Sancto Paederasta. Voyage du Jeune Anach. Tom. IV. pag 259. Diatr. Lit. P. A. Reynarders in Plat. Symp. sive Placitum de Amore.

Ex quo, quum idem affirmet Aeschines, apparet non omnia quae scripsit hicce Orator, ad nostram pervenisse aetatem; qua ex re forte a Demosthene, de Cor. pag. 274. vocatur *ἱαμβογράφος* (Reiske legit *ἱαμβειογράφος*, quem vid. ad illum locum, item Tayl. et Harles. pag. 282. illius edit. hujus Orat.).

Suspicitur Wolf. Tom. I. pag. 397. Appar. Crit. ad Dem., Orationem de Pace, vulgo Demostheni adjudicatam, Aeschini esse. Cf. etiam Argum. hujus Orat. de Pace pag. 55. Tom. I: sed quod refutat Reiskius in adnot. ad Orat. de Pace pag. 148. Tom. II. Appar. Crit. argumentis ex Oratione ipsa petitis. vid. et Becker, Demosth. als Staatsm. und R. pag. 274.

Oratio Deliaca quae periit et vulgo Aeschini tribuebatur, Hyperidis est. Deliaci enim Templi causa Aeschini primum demandata erat; Areopagitarum tamen iudicio ei rursus adempta, et Hyperidi data, ut probat Demosth. de Cor. p. 272. Philostr. de Vitis Soph. pag. 510. Photius pag. 28 et 798. Apollonii prooemium pag. 16. T. III. edit. Reiskii, Plut. Vitae X. Orat. pag. 840. E. De controversia tunc temporis agitata inter Athenienses et Delios, quae fuit non de proprietate insulae, sed utris Templi Deliaci praefectura et administratio deberetur, vid. Dorvillius Exercitat.

de Delo, cap. 5. in Miscell. Observ. Tom. VII. citatus in edit. Harl. de Cor. De fragmentis ex ea Oratione egit Cl. Ruhnken. Hist. Crit. Orat. Gr. pag. 79.

Aeschinis, quae hodie feruntur duodecim Epistolae (2) (Photius, pag. 28. tantum novem legit, easque a nonnullis, Musarum nominibus insignitas ait) spuriae sunt, et secundum Reiskium, in Praef. ad Aesch. pag. 33. certo certius Libanii. Idem dicit ad ultimam Epist. pag. 702. Tom. III. „Doctissimus Gallus, qui in Actis Literariis Parisiensibus, Aeschinis vitam consignavit, primum „eas in dubium vocavit, eo monitu contentus, „neque amplius progressus.” Gallus hicce est de Vatry, in *Mem. de l'Acad. des Inscript.* Tom. XIV. pag. 112: vid. et Taylori *ὑπόθεσις* ante has Epist. pag. 650. Tom. III. — Carmina igitur amatoria se composuisse non negat (3) Aeschines, quin et addit, se fuisse non tantum amatorem, sed et adhuc esse: multum autem differre jus-

(2) Editae ab J. S. Sammet, Lips. anno 1771.

(3) Pag. 146. οὐτ' αὐτὸς ἐξαγοῦμαι, μὴ δὲ γεγονέναι ἐρωτικῶς citantur a Periz. ad Ael. V. Hist. l. III. c. 43. ut probet occurrere locutiones, in quibus unica negandi vocula videatur *παρελκεῖν*, imo etiam duae pariter: in his autem neutiquam abundat, sed vere negat.

justum amorem, quem non vituperat (4), ab eo, quo Timarchus flagravit, turpi libidinis studio; ut et Athenienses, antiqui illi, non ingenuos, sed servos puerum liberum amare prohibuerunt. Δούλον, sunt verba Legis, μὴ γυμνάζεσθαι, μηδὲ ξηραλοϊφεῖν ἐν ταῖς παλαίστραις, μὴδ' ἐλευθέρου παιδὸς ἐρᾶν, μήτ' ἐπακολουθεῖν, ἢ τύπτεσθαι τῇ δημοσίᾳ μαστιγῇ πεντήκοντα πληγὰς (5). Ex Homeri Patroclo et Achille demonstrat porro quantum intersit, inter modestos et immodestos puerorum amantes: etiam ex Euripide, in rebus honestissimis amorem numerante, quin et votis exoptante (6). Ne autem in poëtis enumerandis prolixior sit, nomina addit virorum, quorum multi amatores fuerunt, vel adhuc erant, et eorum qui turpiter et aperte libidini indulserunt: interrogans tandem auditores; in utro igitur ordine Timarchum collocatis? eorum-

(4) Aesch. de F. Leg. pag. 329.

(5) G. T. Suringar, Observ. ad Select. Solonis Leg. pag. 32.

(6) De Euripidis fragmento pag. 154. egit Cl. Valcken. Diatr. c. 24. De Phoenicis Euripidei Dramatis argumento, pag. 269. Ab eodem ultima vocabula, ἡδεται ξυνῶν, adferuntur, ut probet verbis ἡδεσθαι, τέρπεισθαι, χαίρειν, quaeque his significatum habent contrarium, adjungi solere Participia, ad Herod. I. III. c. 34. C. Plin. Epist. Lib. IV. ep. 27. ibique Gesnerus. Caeterum hos versus acriter in adversarium retorquet Demosth. de F. Leg. pag. 417. Tom. I.

rumne qui honeste, an qui turpiter amarunt? —
Usque ad pag. 160.

§. 12.

Quartum pro Timarcho argumentum.

Timarchi defensores quartam proferentes excusationem hancce: (pag. 160) qui non ex scripto contractu conductus est, in scortorum numero non est habendus; minime audiendi sunt. Nam, primo, in nullis de hoc crimine Legibus, tale quid memoratur a Legislatore, qui non inquit, num e pacto literis consignato, prostituerit se quis, sed omnino jubet, hujus facinoris reum non attingere Rempubicam. Ὅστις γὰρ νέος ὦν ἀπέστη δι' αἰσχρὰς ἡδονὰς τῆς εἰς τὰ καλὰ Φιλοτιμίας, τοῦτον οὐκ ὤφθη δεῖν πρεσβύτερον γενόμενον, ὁ τοὺς νόμους εἰσφέρων, ἐπίτιμον εἶναι. Qui juvenis, propter turpes voluptates, ambitionem honestatis deseruit, hunc non censuit Legislator aetate proveciore, oportere in honore esse (1).

Sed

(1) Egregia sententia; quales multae in hac Oratione, praesertim in ultima parte animadvertendae sunt. Addamus nonnullas ex reliquis Orationibus, v. c. p. 315. Orat. de F. Leg. τὸ ψευδὲς ὄνειδος οὐ πραιτέρω τῆς ἀκοῆς ἀφικνεῖται. Falsum opprobrium ultra aures non penetrat. — Pag. 317. οὐχ ἡ Μακεδονία κακοῦς ἢ

χρησ-

Sed secundo stulta et inutilis est haec excusatio,
eum qui non ex scripto contractu conductus sit,
non

χρηστοῦς ποιεῖ ἀλλ' ἡ φύσις. Non Macedonia malos aut bonos
facit, sed sua quemque indoles. — Pag. 327. τοῖς καιροῖς συμπαρε-
φέρεισθαι ἀνάγκη πρὸς τὸ κράτιστον καὶ τὸν ἄνδρα, καὶ τὴν πόλιν. Tem-
poribus servire, ad maximam utilitatem, et virum et civitatem
debet. Ut ex historia probat Aeschines. — Pag. 345. οὐδ' ὁ θάνα-
τος δεινόν, ἀλλ' ἡ περὶ τὴν τελευταίαν ὕβρις φοβερά. Non terribile quid
est mors, sed contumelia in morte metuenda. — In Orat. contra
Ctesiph. pag. 404. χρὴ τὸ αὐτὸ φθέγγεσθαι τὸν ῥήτορα, καὶ τὸν νόμον·
ὅταν δὲ ἑτέραν μὲν φωνὴν ἔφῃ ὁ νόμος, ἑτέραν δὲ ὁ ῥήτωρ, τῷ τοῦ νό-
μου δικαίῳ χρὴ δίδόναι τὴν ψῆφον, οὐ τῇ τοῦ λέγοντος ἀναισχυντίᾳ.
Oportet idem sonare et Oratorem et Legem: cum autem aliam
vocem edit Lex, aliam Orator, Legis aequitati est assentiendum,
non dicentis impudentiae. Vid. Taylor ad hunc locum. — Pag.
465. καλὸν, καλὸν, ἡ τῶν δημοσίων γραμμάτων φυλακή. ἀκίνητον γὰρ
ἐστὶ, καὶ οὐ συμμεταπίπτει τοῖς αὐτομολοῦσιν ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἀλλ'
ἐπέδωκε τῷ δήμῳ, ὅποταν βούληται, συνιδεῖν τοὺς πάλαι μὲν πονηροὺς,
ἐκ μεταβολῆς δ' ἀξιούντας εἶναι χρηστούς. Pulchrum, pulchrum quid
publicorum actorum custodia; non enim mutatur, neque cum iis
qui transfugas in Republica agunt, locum deserit, sed facultatem
dat populo, ubi voluerit, cognoscendi, qui olim improbi, re-
pente mutati bonos se viros esse contendunt. — Pag. 469. ὁ μι-
σότηκνος, καὶ πατὴρ πονηρὸς οὐκ ἂν ποτε γένοιτο δημαγωγὸς χρηστὸς,
οὐδὲ ὁ τὰ φίλτατα καὶ αἰεσίτατα σώματα μὴ στέργων, οὐδέποτε ὑμᾶς
περὶ πλείονος ποιήσεται, τοὺς ἀλλοτρίους. οὐδέ γε ὁ ἰδίᾳ πονηρὸς, οὐκ ἂν
ποτε γένοιτο δημοσίᾳ χρηστὸς, οὐδ' ὅστις ἐστὶν οἴκοι φαῦλος, οὐδέποτε
ἦν ἐν Μακεδονίᾳ καλὸς καὶ γαθός, οὐ γὰρ τὸν τρόπον, ἀλλὰ τὸν τόπον μό-
νον μετήλλαξε. Qui liberos odio habet, paterque improbus est,
numquam bonus esse possit Demagogus; neque qui capita ca-
rissima, summaque necessitudine sibi conjuncta non complecti-
tur amore, umquam vos pluris faciet quam alienos, neque qui
privatim nequam est, umquam publice frugi esse possit: neque
qui domi malus est, umquam in Macedonia, vir bonus fuit; non
enim ingenium, sed locum tantum mutavit. — Pag. 481. οὐ τὸ

θυεῖν

non in scortorum numero esse habendum; talis enim contractus, ait Aeschines, si factus esset in hac causa, eo pertineret, ut qui eo stetisset, jus suum repeteret in judicio ab eo qui non stetisset; at tam turpem causam quis in judicio audire posset? quum qui tale quid confitetur, ipso facto infamis habeatur, et jure civitatis privetur.

In transitu Demosthenes maxima afficitur contumelia (2): quem et multas interjectiones rerum a causa praesenti alienarum (παρεμβολὰς λόγων) ex-

CO-

δυστυχῆσαι κατὰ πόλεμον μέγιστόν ἐστι κακόν, ἀλλ' ὅταν τις πρὸς ἀνταγωνιστὰς ἀναξίους ἑαυτοῦ διακινδυνεύων ἀποτύχῃ, διπλασίαν εἰκὲς εἶναι τὴν συμφορὰν. Infelicem esse in bello non maximum est malum: sed, ubi quis cum adversariis se indignis congressus, inferior discesserit, duplicem par est videri calamitatem. — Pag. 525. Διὰ τοῦτο οἶμαι ἡμᾶς παῖδας ὄντας τὰς τῶν ποιντῶν γνώμας ἐμμανθάνειν, ἵν' ἄνδρες ὄντες αὐταῖς χρώμεθα. Arbitror nos ob eam causam, dum pueri sumus, poetarum sententias ediscere, ut aetate jam corroborata, iis utamur. — Pag. 569. Ἐκεῖνο ἐκλογίσασθε ὅτι ἐὰν μὲν τὰς δωρεὰς ὀλίγοις καὶ ἀξίοις καὶ κατὰ τοὺς νόμους διδῶτε, πολλοὺς ἀγωνιστὰς ἔξετε τῆς ἀρετῆς· ἐὰν δὲ τῷ βουλομένῳ καὶ τοῖς διαπραξαμένοις χαρίζεσθε, καὶ τὰς ἐπιεικεῖς φύσεις διαφθερεῖτε. Illud considerate, si paucis ac dignis et secundum leges praemia tribuatis, complures vos virtutis certatores habituros. Sin cuivis, et iis qui aliqua ratione rem confecerint, gratificemini, etiam bona ingenia corrupturos. De locis communibus vid. C. F. Matthaei, pag. 1251. Tom. IV.

(2) Hunc dein pag. 167. et accusat propter malum quem instituerat discipulum, Aristarchum; idem inculcans in Orat. de F. Leg. pag. 314 et 328. Vetus et consueta erga Praeceptorem est accusatio, si discipulum habuerit, hominem dein nequam et scelestum, vid. Luzac. Orat. de Socr. Cive, pag. 134.

cogitasse Aeschines ait; multum enim adversarium fore in mentione Philippi, Alexandri pueri, quasi Aeschines dictis quibusdam Demosthenis in Senatu de Alexandro succensuisset; quas res forinsecus allatas, ne accipiant, monet, primum jurisjurandi memores, Heliastici scilicet, quo jurarant se nulla alia de re, nisi quae in iudicium deducta esset, sententiam laturos (3), tum ne decipi se patiantur a verborum artifice, qui etiam clam mutaturum se iudicium pollicitus esset, et effecturum ut reus bono animo esset, accusator in metu. Abducens enim auditores a causa Timarchi, ad accusantem traducet et ad pacem cum Philippo factam et ad Phocenses, ut Iudices, causae de qua desceptaretur, obliti, de iis suffragium ferrent, quae nunc in iudicio non agebantur. Caveant itaque sibi, urget Aeschines, a consuetudine omnium injustissima, qua ii qui causam dicunt, recriminentur eos a quibus accusantur: sic enim de neutro poenas sumi, nec ab accusatore, nec a reo: Leges etiam et democratiam ita solvi affirmans. — Pertinent haec usque ad verba ἐπὶ πολὺ προβαίνει, pag. 173.

Timet igitur Aeschines, ne Demosthenes, defensione omissa, abducatur Iudices a causa Timarchi, men-

(3) Demosth. Timocr. pag. 747. Tom. I. διαψηφισῶμαι περὶ αὐτοῦ, εἴ ἂν ᾖ ἡ δίκαιος.

mentionem faciens Philippi, et legationis ad ipsum missae, accusatorem hujus rei accusans et sic litem in ipsam retorquens: quod Graeci dicunt ἀντικατηγορεῖν (4): ad quam rem respondet Demosthenes in Oratione de F. Leg. pag. 416. Tom. I. Ipse tamen Aeschines, licet hoc loco in eam rem invehat, idem fecit (5) cum Pylagoras in Amphictyonom concilio Athenienses defendere inciperet contra criminationes ab Amphissensibus illatas, sed ab interpellante quodam impediretur, tum enim Amphissensibus ipsis, a quibus accusabantur Athenienses, sacrilegii crimen objecit, ut qui Cirrhae campum contra Dei vaticinium coluissent, ita ut multus exoriretur rumor, nec sermo porro esset ea de re propter quam in Athenienses invecti essent Amphissenses, sed de poena ab Amphissensibus sumenda (6). Pollux Lib. VIII. cap. 6, 58 vocat, ὅταν τις κρινόμενος ἀντικατηγορῇ, ἀντιγραφήν, quae vox et aliam significationem habet, vid. Harpocr. in v. Petitus LL. Att. pag. 407 et 590. Apud quem, pag. 414 agitur de jurejurando, quod prae-

(4) Aeschines adv. Ctesiph. pag. 533. de eadem re auditores admonet.

(5) Vid. adv. Ctesiph. pag. 506 sq.

(6) De Cicerone fucum iudicibus faciente, vid. Wolf. not. 36 et 40. ad Aesch. Orat. in Tim. pag. 169 et 170. T. III.

stabant Judices, se de re illa, quae in iudicium deducta erat, sententiam dicturos.

§. 13,

Epilogus.

Addit tandem Aeschines, pag. 173. mores spectandos eorum qui dicunt, potius quam orationem. Quale quid valere ait apud Lacedaemonios non tantum, sed et apud majores, quin et tanta erant severitate in res turpes, ut Solon legem tulerit de mulierum modestia, quorum exemplum imitandum, neque Timarchum turpissimis moribus infamem, dimittendum esse. Tum et hoc addit maximi momenti fore hujus iudicii eventum ad civium et juvenum mores vel emendandos, si Timarchus condemnatur, vel corrumpendos, si absolvatur: quid enim utilitatis habet, paedagogos vel magistros praeponere pueris, quando illi quibus leges commissae sunt, flectuntur misericordia in eos qui turpia et flagitiosa commiserint? Verum et ad civitatem spectat hoc iudicium: ad hujus enim salutem maxime valet bonis uti viris, Urbem consiliis suis regentibus (1) quae

(1) Idem dicit Aesch. in Orat. contr. Ctesiph. P. 520. Ceterum provocat Aeschines ad hanc adhortationem in fine Orat. de F. Legar. p. 344. Demosth. de F. Leg. p. 432. de ea dicit:

quae enim calamitates huic accidunt, non a Diis, sed ab hominum petulantia incidunt; qua plurimae civitates everti et maximis malis affici putandae sunt.

Ut autem apud Romanos, sic et apud Graecos advocati erant, qui sua auctoritate reum adjuverent; sic Aeschini Orationem de F. Leg. habenti aderant Phocion ille, et Eubulus Orator (2), quos advocat in fine orat. de F. Leg. Tales, qui vocantur *συνήγοροι* et *βοηθοί* (3) ab accusatore reprehendi moris erat, ut et Aeschines in Demosthenis patronos invehitur in fine Orat. in Ctesiph. (4) in Timarchi, hoc loco. Horum enim triplex enumerat genus (p. 183) suntque vel ii qui cum eo paterna consumserunt bona, vel qui ejusdem cum Timarcho sceleris rei, non de eo, sed de se ipsis timent; tertium genus est ex lascivis et ex iis qui his usi sunt, ut eorum auxilio confidentes facilius delinquant (5). Finem denique his verbis orationi

„ τοῦτον ἀπώλεσε τὸν Τίμαρχον, οὐ μὰ Δί' οὐχὶ τῶν ὑμετέρων παίδων, ὅπως ἔσονται σώφρονες, προορώων, (εἰσὶ γὰρ καὶ νῦν σώφρονες, μὴ γὰρ οὕτω γένοιτο κακῶς τῇ πόλει, ὥστε Ἀφοβήτου καὶ Αἰσχίνου σωφρονιστῶν δειθῆναι τοὺς νεωτέρους) ἀλλὰ ὅτι κ. τ. λ.” Aphobetus hicce est frater Aeschinis, vid. Aesch. de F. Legat. pag. 315.

(2) De hoc vid. Ruhnck. Hist. Crit. Orat. Gr. pag. 65. Böckh. l. c. T. I. pag. 242. Reiskii Index Histor. in Demosth. in v.

(3) Heraldus ad Jus Att. et Rom. pag. 452. III.

(4) Vales. ad Harpocr. not. ad pag. 217. l. 30.

(5) Ubi dicit Aeschines pag. 184. τοὺς τὰ πατρία κατεδουλόγηται

οὐκ ἔτι ἰμρονίτ, ἐδίδαξα τοὺς νόμους, ἐξήτασα τὸν βίον τοῦ κρινομένου. νῦν μὲν οὖν ὑμεῖς ἐστὲ τῶν ἐμῶν λόγων κριταὶ, αὐτίκα δ' ὑμέτερος ἐγὼ θεατής· ἐν γὰρ ταῖς ὑμετέραις γνώμασι ἡ πρᾶξις καταλείπεται. „ Jam „ igitur vos meorum verborum judices estis, ego „ spectator.” Qualis commendatio in primis gravis et efficax est, sicut illa apud Cicer. Act. I. Verr. cap. 16: „ Hoc est judicium in quo vos de reo, „ populus Romanus de vobis judicabit (6).”

Quae dicit de corporis voluptatibus Aeschines, p. 180. ταῦτα παρακελεύεται τοῖς νέοις σφάττειν τοὺς πολίτας, ὑπηρετεῖν τοῖς τυράννοις, συγκαταλύειν τὸν δῆμον, habet et Cicero, de Senect. c. 12. qui Archytam Tarentinum affirmare dicit: „ Hinc patriae „ prodiones, hinc rerumpubl. eversiones, hinc „ cum hostibus clandestina colloquia nasci.”

Praeter Ciceronis locos ab Aeschinis adnotatoribus allatos, ut duos iterum citat Wolfius p. 180 ubi de Furiis agit Aeschines, quibus addi possunt verba ex Cicer. Parad. II. haecce: „ ut Furiae, „ sic tuae tibi occurrunt injuriae, quae te respira- „ re non sinunt,” convenientia illis αἱ προπετεῖς

ταῖς ἐργάζεσθαι καὶ ἐτέρωθεν κτᾶσθαι τὸν βίον κελεύετε, adnuit forte ad Legem de ἀργίᾳ, de qua vid. Petit. LL. Att. p. 520 et quae ab eo citatis addidit Doct. Bergman in Isocr. Areop. pag. 136. G. T. Suringar Dissert. cit. pag. 23.

(6) Vid. et Muretus Var. Lect. I. II. cap. 7.

τοῦ σώματος ἡδοναὶ εἰσὶν ἐκάστῳ πόλνῃ, — praeter hos igitur unus alterve et a me adpositus est, ex quibus videre licet, quantum profecerit Cicero e Graecorum Oratorum perfectissimis exemplis et praesertim Aeschinis: ut et ex Orat. in Ctesiph. quantum quoque Latine expressit, multa imitatus est Cicero, ut notat Muretus, Var. Leet. L. VIII. c. 10 et 11. citans quatuor locos, nempe pag. 520. 540. 544 et 565. Tom. III. Unde de Pauw, Recher. Philos. T. II. p. 21. dicit: Aeschinem excelluisse Jurisprudentia simul et arte Oratoria, maxime autem Ironia; Ciceronem etiam multo magis profecisse ex hujus, quam e Demosthenis lectione.

§. 14.

Judicii Exitus.

Postremo de hujus judicii exitu nonnulla dicenda restant. Et ex Demosthenis Oratione de F. Leg. certum est vicisse Aeschinem, tum ex Aeschine ipso, qui hujus in Timarchum judicii mentionem facit, quod non fecisset, nisi vicisset causam. Videtur autem infamiae poena affectus esse Timarchus, licet in Anonymi argumento pag. 18, dicitur, laqueo sibi necem conscivisse, non exspec-

spectato judicio; forte et utrumque locum habuit. Loci Demosthenici ex quibus apparet, eum infamia notatum, sunt ex Orat. de F. Leg. pag. 341. pag. 432. ὁ μὲν ταλαίπωρος ἄνθρωπος ἡτίμωται. et pag. 433. ὁ μὲν τοινῦν ἀπόλωλε καὶ ὕβρισται. Vid. Tayl. Praef. ad Timarcheam pag. 25. ejusdemque adnotata ad pag. 335. Tom. I. Appar. Crit. ad Demosth. ubi et discrimen docet ἀτιμῶ inter et ἀτιμάζω. illud notat aliquem praesidio Legum et publico jure privare, hoc ad privatam injuriam referri videtur, ad contumeliam significandam, easque ignominias quae homini ab homine, non a Lege, infliguntur. Erant autem ἀτιμοὶ trium generum. Primum, illi qui bona sua possidebant, nec tamen in quibusdam capitibus idem juris habebant cum caeteris Atheniensibus, sed ab illis arcebantur (1). Secundum, qui omnibus exciderunt civitatis juribus sacris pariter et profanis, quorumque bona publicabantur, donec debitum exsolvissent et nomen expunxissent suum. Tertium, qui quamvis in bonis suis sint, omnibus civitatis juribus, sacris pariter et profanis exciderunt, itemque eorum liberi et posterī (2). Hu-

jus-

(1) Infames etiam militare vetabantur, Meurs. Th. Att. Lib. I. c. 10.

(2) Petitus LL. Att. pag. 469. Classicus in hac re locus est Andocid. de Mysteriis pag. 35. sq. Tom. IV. qui tamen non

jusce Infamiae poenae, licet ea ipsa, quae de hac innotescunt, non sinant, hanc materiam diligenter exponere, in Legibus Atticis frequens est mentio: ea enim notabantur, praeter eos quos Andocides l. c. et Becker, Opere Cit. pag. 539, enumerat, qui in populi damnum quid machinatus esset, qui non probatus equitibus se inseruisset, prodigi, qui hosti arma dedisset, quae ter nuberet (3), qui in seditione non alterius utrius partis fuerit (4), et alii.

Atque haec habui quae ad litis explicationem pertinere arbitrarer: cujus judicii si, ut Aeschines existimabat, magna vis fuit in Atheniensium animos emendandos, non nullam etiam, spero, lecta et cognita oratio nobilissima delectationem afferet bonarum literarum amantibus.

eodem ac Petitus, ordine infamiae gradus memorat. Conf. A. W. Heffter, die Athenäische Gerichtsverfassung, pag. 79.

(3) Demosth. in Mid. pag. 551. Tom. I. Meursius, l. c. L. I. c. 3. 9. 10. L. II. cap. 14. Bos, Antiq. Gr. pag. 156.

(4) Petit. LL. Att. pag. 670. Aesch. in Ctesiph. pag. 566. collatus cum Demosth. de Rhodior. Libert. pag. 200. Tom. I. De his qui apud Romanos infamia notantur, vid. D. L. III. T. II.

F I N I S.

T H E S E S.

I.

Veterum Literarum disciplina versatur in cognoscendis interpretandisque omnibus monumentis, quae ex illa aetate supersunt.

I I.

Hujus studii hic finis est, ut ingenia nostra celebrata illa veterum cogitandi dicendique elegantia alamus atque informemus, et, si fieri potest, ad similem laudem instruamus.

I I I.

Ad veterum scriptorum intelligentiam, prima et praecipue adhibenda est ratio Grammatica.

L

I V.

I V.

In Homericis carminibus nulla exstant vestigia artis scribendi.

V.

Hymni Homerici majorum carminum prooemia esse videntur.

V I.

Tribuum Atticarum nomina, quae inde ab Ionis aetate valuerunt, a vitae genere, quo singulae utebantur, orta esse videntur.

V I I.

Ludi publici maximam vim habuerunt ad Graecos inter se consociandos, et liberalissimis studiis imbuendos.

V I I I.

Prudenter Solon infamiae poenam statuit in eos, qui in civilibus turbis neutrarum partium essent.

I V.

I X.

I X.

Recte Plato, quum optimam civitatem exquire-
ret, quam plurima de educatione puerorum tradi-
dit praecepta.

X.

Egregie Cicero, de Divinat. II. cap. 2. „Quod
„enim munus Reipublicae afferre majus, meliusve
„possumus, quam si docemus atque erudimus ju-
„ventutem. Nec vero id effici posse confido, quod
„ne postulandum quidem est, ut omnes adolescen-
„tes se ad haec studia convertant, pauci utinam!
„quorum tamen in Republica late patere poterit in-
„dustria.”

X I.

M. T. Ciceronis, quae vulgo feruntur Oratio-
nes quatuor, post Reditum in Senatu, ad Quirites
post Reditum, pro Domo sua ad Pontifices, de
Haruspicum Responsis, eum auctorem non habent.

X I I.

X I I.

Cicero libris de philosophia scribendis, magis ut eam omnem Latinis literis illustraret, quam ut suam sententiam explicaret, spectavit.

X I I I.

Non ob eam causam expulsus est patria Aristides, quod praeter modum justus esset, Cic, Tusc. V. 36. sed quod cupide elaborasset, ut praeter caeteros justus appellaretur. Nepos, Arist. c. 1.

X I V.

Horatius ita pendet a Graecis scriptoribus, ut sine horum accurata cognitione, ac diligenti usu prorsus intelligi nequeat.

X V.

Eloquentiae laus minime ad civilem usum restringenda est: sed is eloquens est, qui de quacunque re potest apte, copiose et ornate dicere.

X V I.

X V I.

Maxima inter libros et monumenta nummorum,
gemmarum, marmorumque necessitudo est.

X V I I.

Recte J. Broukhusius ad Tibull. II. El. 3. 35.
artifices nostros peccati accusat, qui Bacchum fin-
gunt et pingunt enormiter obesum et pinguem.

X V I I I.

Duas eodem tempore uxores Socrates non ha-
buit.

X I X.

Libellus de Elocutione Demetrium Phalereum
auctorem non habet.

X X.

Aequissima videtur causa Legis Agrariae, quam
tulit Tib. Gracchus.

X X I.

X X I.

Tib. Gracchus injuste atque immerito occisus est, ejusque mors Romanorum reipublicae fuit perniciosissima.

X X I I.

Non omnia falsa sunt quae de Alexandri Magni adventu in urbem Hierosolymorum a Josepho lib. XI. c. 8. traduntur.

X X I I I.

Multiplicis doctrinae et variae studium, quod Alexandriae, nomine *Philologiae* appellabatur, propterea literis et artibus atque ipsi etiam Criticae et Grammaticae disciplinae nocuit, quod ad eas perperam fuit adhibitum, neque recte institutum et ad inanem ostentationem magis, quam justum usum, conversum.

X X I V.

X X I V.

Discrimen Tragoediam inter et Comoediam veterum in eo positum est, quod in illa Reges et principes viri agunt, in hac privati homines.

X X V.

Vocabula signa idearum naturalia sunt, non arbitraria.

AAN MIJNEN

VRIEND EN NEEF

P. H. T Y D E M A N,

Bij zijne openbare bevordering tot
Doctor in de Bespiegelende Wijs-
begeerte en Fraaije Letteren,

den 8 November 1822,

Volschoone dag, die thans verreeft,

Die hier een dubbel zegefeest

Van Broed'ren blij ziet vieren!

Ja, dubbel schoon verspreidt ge Uw glans

Op d' één' en d' and'ren lauwerkrans,

Die beider schedels sieren,

Maar

Maar ook die dubb'le glans en vreugd

Biên dubb'len luister en geneugt

Den Grijzen, die zijn Zonen,

Wijl hij Hem dankt, die voor het graf

Hem nog dit heil te ervaren gaf,

Hier in dit paar ziet kroonen.

Die kroon, die na volbragten strijd

Zoo waard U siert, zoo ruim verblijdt,

Mijn Vriend! wekt ook mijn zangen:

Uw hart verwerpt die zangen niet,

Gij hoort daarin slechts 't vriendenlied,

En wilt niets meer verlangen.

Blijf lang dan van geleerdheids schat

Op 't vreugderijkste levenspad

De zoetste vruchten garen;

Leef steeds Uws Vaders voorbeeld waard,

En d' eedlen schat zoo rijk vergaard

In vroeger levensjaren.

't Genot van Liefde en Vriendschap spreid,

Waar 's Hemels trouwe gunst U leidt,

U roosjes langs de dreven;

Bij 's wereld heil en ongeval

Sta steeds in deugd en godsvrucht pal,

En rijp voor hooger leven.

Zie eens in 's levens winterdag,

Als thans aan U Uw Vader zag,

Uw kroost met heil bekroonen; —

De Hemel zegne in rein geneugt

Weldadig zoo der oud'ren deugd

Aan hunner waarde Zonen!

H. M. VOCKESTAERT.

AAN MIJNEN

VRIEND EN NEEF

P. H. T Y D E M A N,

Bij zijne bevordering tot Doctor in
de Wijsbegeerte en Letteren.

Geluk, mijn Vriend! de dag brak voor U aan,
Die bij uw dagen wel in de eerste rij zal staan,
Waarop Ge uw weg ten einde hebt gegaan,

Den krans verkregen.

Heil U! daar lacht een schooner weg U tegen:

De dag, die U de baan ten eind zag loopen,

Wijst U een nieuwen krans, en stelt U open

Een nieuwe baan.

Wanneer de jonge boom heeft uitgebloeid,

Wanneer de vrucht zich zet en welig groeit,

En weldra 't bloozend ooft onze oogen boeit,

Dan zien wij zegen,

Verzading, en genot met blijdschap tegen,

Dan paart zich 't goede aan 't schoone, en uit den boezem

Stijgt onze dank tot God, die ons bij bloesem

Ook vruchten geeft.

Zoo volgt ook op des levens lentetijd,
Aan vorming en ontwikk'ling toegewijd,
Een zomer, die de vruchten onzer vlijt
Allengs ziet groeijen,
Die onze kracht niet nutteloos doet bloeijen,
Waarin wij niet belooven slechts maar geven,
En voor ons zelf alleen het minste leven,
Voor and'ren meest.

Heil U, mijn Vriend! wien we aan de grens zien staan,
Gereed, om 's levens zomer integaan,
Heil U! daar biedt zich 't reinst genot U aan,
En zal U streelen,
Als Ge uit uw schat aan and'ren mee zult deelen,
Als velen U, hun licht en gids, omringen,
Als Ge in hun vlijt en hunne vorderingen
Uw kroon aanschouwt.

Wat rein genot zulk mededeelen geeft
Aan hem, die liefst het meest voor and'ren leeft,
En niet slechts voor zich zelf zijn schatten heeft,
Dat zaagt Gij nader
Dan menigeen in uwen grijzen Vader,
Die in het hoofd den rijksten schat vergaarde,
Maar met dat hoofd een hart vol liefde paarde
Voor God en mensch.

Wel-

Welaan, mijn Vriend! als op dien Vader 't oog;
Houd meê dien weg, waar langs Hij henen toog.
Steeg reeds de roem van Uwen naam zoo hoog,

Blijf Gij dien schragen.

Moge eens Uw hoofd een schat van kennis dragen
Als 's Vaders hoofd! Moogt Gij 't ook wijsheid noemen,
Bij al dien schat het allermeest te roemen

In Christus kruis.

P. H. HUGENHOLTZ.

Welken, mijn Vriend! als op dien 7 der 1 oog;

Heed met dien wijk: want langst 11 benen loog.

Stieg reeds de roem van Luyk naar zoo hoog.

Blijf Gij dien afdalen.

Moge eens Uw hield een schat van kennis dragen

Als 's Vaders hoed! Moeg Gij 't ook wijsheid noemen.

Bij al dien schat het alreest te groeten

In Christus knie.

P. H. HUCHTVOLOT.

Tijdeman, Pieter Herman

Dissertatio literaria inauguralis de Aeschinis oratione in Timarchum

Lugdunum Batavorum 1822

A.gr.b. 102

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10234496-9